

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 51

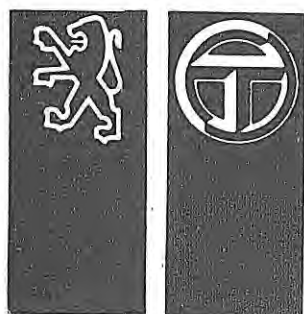
EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

AQUESTS DEL BUTLLETÍ
CADA COP ELS COSTA
MÉS SORTIR

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

JARDINERIA

Martinez

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Esperant la resurrecció

AQUESTA vegada la crisi és seriosa. Deu mesos sense sortir és molt de temps. Massa temps. I no hi ha cap explicació vàlida. La inèrcia quotidiana —feina i estudis— ens han apartat del nostre compromís d'una manera que ens atrevim a qualificar d'inconseqüent, ja que no hem estat capaços d'evitar-ho, tot i haver mantingut reunions periòdiques. Molts dels articles que surten en aquest número ja es van començar a elaborar l'estiu passat; d'altres, com la portada, estaven pensats per a un teòric especial de Nadal, i finalment, hem arribat a la Setmana Santa, amb la qual cosa ens adonem que la Quaresma ha estat més llarga que mai.

En una de les darreres reunions que vam mantenir, va haver-hi propòsits d'esmena, però com es diu en el llenguatge polític, només va ser una constatació de bones intencions, que de moment no ens han portat enlloc. L'eufòria del número cinquanta ens va embriagar, i no hem sabut donar una resposta vàlida a les nostres pròpies esperances. Tenim clar que si el Butlletí ha de continuar cal una dedicació personal i gairebé professional almenys en dos casos: un/a gerent-coordinador i un/a responsable de publicitat. L'època de les bones voluntats ja ha passat a la història, no pas perquè deixin de ser vàlides, simplement, cada vegada estem més immersos en els nostres quefers professionals, i això passa tant en el sector històric com en les joves generacions. Com a col·lectiu que hem parit —amb més dificultats que mai— el producte que teniu a les mans, pensem que el Butlletí ha de continuar, però som incapaços de garantir-ho. Esperem que la Pasqua de Resurrecció tingui per una vegada unes connotacions laïques, que molt bé ens vindrien a tots plegats.

Col·lectiu de Radacció

Sumari

- 1 — Pòrtic
- 4 - 5 — Entrevista:
Santiago Barreiro
- 6 a 11 — Coses del poble
- 12 a 14 — Comissió de Festeigs
- 15 i 16 — Naixements, matrimonis
i defuncions
- 16 — Reformes de l'Església
- 17 — Temps d'amanides
- 18 i 19 — Entrevista: Esteve Fa
- 21 a 23 — L'Ajuntament informa
- 24 — Síntesi cronològica
- 25 — Originals lliçons de
natació
- 26 — Cal eixamplar el carrer
de la Doma
- 27 — Inesperat encontre
- 28- 29 — Recordant
Lluís Companys
- 30 - 31 — Col·laboracions
- 32 i 33 — Esports
- 34 — Sí, a la vaga general

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alexandre, Esteve Barceló, Pere Cañigueral, Vicenta Càsamitjana, Núria Comas, Paco Cortés, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Roser Noguera, Dani Rodas, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Montse Vila, Anna Viñas.

Llagostera, Desembre 1988

Núm. 51

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: DUCFORM, S.A. - Gràfiques Duch
Cassà de la Selva

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Entrevista:

Santiago Barreiro Aldir

Austràlia vista per un llagosterenc

AUSTRÀLIA és la única nació del món que abarca tot un continent. Està dividida en sis estats i dos territoris i la seva capital és Canbera. El continent australià, de clima generalment sec i amb grans contrastos entre l'interior i la costa, té una població de 16 milions d'habitants, àmpliament repartits en una superfície de 7.682.000 Km².

Aquest territori ha estat qualificat com el més antic del món, "l'arca de Noè" en la qual encara existeixen espècies d'animals i plantes que en altres continents només es conserven en forma de fòssils. El sector de la construcció i la mineria és actualment la font principal d'ingressos a Austràlia, encara que, no fa massa temps, eren les exportacions de llana i la ramaderia el que més enriqueixen aquest territori.

La nació australiana va començar com una colònia penitenciària i va portar molts anys la creu de ser considerada el niu dels delinqüents de la Gran Bretanya. Avui és considerat un orgull comptar amb un convicte entre els avantpassats. Va ser potser, per la seva condició d'antics marginats que els habitants del continent australià van decidir crear una societat més igualitària. Van establir pensions per als vells i un salari mínim. Abans que acabés el segle passat hi havia a Austràlia un dels primers sindicats i tant els homes com les dones tenien dret al vot i disposaven d'educació gratuïta.

El fenomen de l'emigració, molt important en aquesta terra, va començar amb força acabada la primera guerra mundial. Austràlia va decidir que ja no podia confiar en la protecció de Gran Bretanya i va procurar ser autosuficient. Després de la guerra, va passar d'una economia bàsicament agrícola a una altra d'industrialitzada. Per aconseguir mà d'obra va fomentar la immigració d'uropeus, que es van dedicar a fer les feines que els australians no volien i van treballar més dur que els propis nadius per sobreviure. Actualment el 21% dels residents ha nascut fora d'Austràlia. D'entre aquests immigrants però, els espanyols en són una

Santiago Barreiro fa disset anys que viu a cavall entre Austràlia i Llagostera. Foto: Viñas

minoria. De totes maneres no són aquests tipus d'immigrants amb la pell blanca els que preocupen als australians sinó la possibilitat que "l'Austràlia blanca" s'extingeixi. Al llarg de molt de temps la rígida política australiana va excloure els colons no europeus del territori. A partir de 1973 s'admeten immigrants d'ètnia xinesa i vietnamita. Actualment el problema està més després que mai i els orientals han d'aguantar una certa hostilitat per part dels australians que viuen amb el temor que la seva nació es converteixi en una "Austràlia groga".

Per poder conèixer aquesta complexa nació, res millor que algú que hi hagi viscut. Santiago Barreiro és un galleg de 43 anys que ja en fa 17 que viu a cavall entre Austràlia i Llagostera. Poc abans del seu últim viatge hi vam parlar perquè ens expliqués la seva vida "a l'australiana".

—Per quin motiu va marxar a Austràlia?

«Potser és degut a la mentalitat. Jo sóc galleg i he vist marxar de Catalunya

els meus veïns i amics de sempre. Als 16 anys ja vaig venir a Catalunya i el juny del 75 vaig marxar a Austràlia, sobretot per motius econòmics. Allà, si treballes, pots estalviar molt i en canvi aquí treballes molt i al cap del mes no tens res».

—Va rebre alguna ajuda econòmica o es va finançar el viatge vostè mateix?

«Jo mateix em vaig voler pagar el viatge ja que si hagués rebut alguna ajuda m'hagués compromès a estar allà durant 2 anys».

—Com ho va fer per buscar feina?

«Quan arribes allà es fan responsabilitats de tu i et busquen feina. Jo, concretament, em dedico a la construcció. Crec que en la qüestió del treball hi ha grans diferències amb Catalunya; Austràlia està molt més avançada, tot i que per exemple, un banquer que aquí cobra un sou elevat, a Austràlia cobra molt menys que un treballador del sector de la construcció».

«Allà, els banquers solen ser gent jove que a més tenen una altra feina. Fa un temps, en el camp de l'agricultura i mineria era on hi havia més diners. Actualment és en la construcció».

—Tenint en compte la gran extensió del territori, hi ha problemes de desplaçament?

«Sí, perquè cal tenir en compte que les distàncies d'un poble a l'altre són molt grans; de totes maneres la gent ja ho veu diferent».

Per exemple, una persona que va de cacera pot arribar a recórrer 1.000 Km. sense veure ni pobles ni ciutats. Les distàncies afecten principalment la gent que no està en el nucli urbà. Les famílies que treballen al camp tenen problemes per coses tan bàsiques com portar els nens a l'escola o anar a comprar, però estan preparats per qualsevol emergència, disposen d'helicòpters, ràdios, etc. Tot i així és un mode de vida molt dur i això fa que la majoria de les famílies quan tenen fills grans es traslladin a les ciutats».

Santiago Barreiro, durant l'entrevista amb la nostra redactora Montse Vila. Al centre el seu fill Jordi. Foto: Anna Viñas

—Ha notat molta diferència en el nivell de vida?

«A nivell de lleis és fabulós, és el país número 1 en el món. Si arribes amb els papers al dia tens els mateixos drets que als nadius. Fins i tot passes davant econòmicament; s'ha de tenir en compte que l'emigrant treballa molt i tracta d'estalviar i en canvi ells viuen al dia. Prefereixen viure de lloguer d'algun emigrant i poder sortir més els caps de setmana».

«Bàsicament la població emigrant està formada per xinesos, thailandesos, filipins i vietnamites. Recentment hi hagut molts problemes perquè aquest sector de població està augmentant excessivament i els nadius no volen que Austràlia sigui "grogna"».

—És agradable viure a Austràlia?

«L'ambient és molt diferent, no és acollidor. Si la gent fós més agradable molts no marxarien. S'ha de pensar que té 8 milions de Km² i només hi ha 16 milions d'habitants, i de cada 5 persones, 1 és emigrant».

També la manera de pensar és molt diferent; ells el que desitgen és tenir els fills grans i que marxin a viure amb qualsevol, sense que els importi el lloc. A uns pares no els molestaria que la seva filla visqués amb un home de 50 anys. Es fa la poca vida familiar».

«A Austràlia, els joves s'independitzen molt aviat perquè els 16 anys ja

són majors d'edat i si no volen treballar el govern els ajuda. Poden llogar un pis i viure 3 o 4 parelles pagant el lloguer del que els dona el govern».

—Com està la situació en quant l'ensenyament?

«Hi ha moltes facilitats per poder estudiar. Qualsevol persona pot fer-ho sense pagar res, sempre i quan no sigui en un col·legi religiós. Tot i així el nivell adquirit en acabar una carrera no és tan alt com aquí. Per exemple, fins als 9 anys els nens només saben dibuixar i pintar».

—Ens podria explicar la situació polític-social?

«A Austràlia domina el partit laborista per sobre del liberal, pel que fa al nivell de vida és millor que aquí. Els preus són més alts però també es cobra molt més i el tipus de treball no classifica la gent».

«El principal problema per al govern són els emigrants xinesos. Hi havia una llei per facilitar la reunió familiar i poder portar la família, però s'ha hagut de modificar perquè n'hi ha una quantitat enorme. Normalment van a viure a llocs pobres i els transformen de manera que sembla una altra ciutat. Per exemple, els rètols de tots els establiments públics són en xinès i anglès. Han creat espais propis, per això en un supermercat xinès no hi veus ningú

blanc. Potser són els emigrants menys integrats. Això ha creat un conflicte immens».

«Actualment, els nadius no volen acceptar una bandera que havia estat proposada per l'any 2000 i que havia de ser de color groc i verd. No hi volen incloure el color groc perquè l'identifiquen amb els xinesos. Austràlia no té bandera actualment i es considera una colònia anglesa».

«Els xinesos també han estat els qui han tingut més problemes amb la llengua. D'entrada segueixen els cursos que el govern paga perquè aprenguin l'idioma però perden l'interès ràpidament».

«Pel que fa a l'edat de jubilació possiblement serà modificada i es passarà de 55 (edat actual de jubilació) a 70 anys. De totes maneres el procediment no és com aquí, allà retiren una part del que cobres que es va recopilant i crea interessos, aquests diners són els que més tard serveixen per retirar-se».

«Existeixen molts drets que beneficien els que treballen; si treballes durant 6 anys seguits en el mateix ram et donen una gratificació. En cas que plogui no es treballa i si fa molta calor tampoc».

Solstici d'estiu - 88

Despeses

Contractació conjunts	
"Cristal Oscuro", "Mami Oplins Band"	
i "Taxi Express"	155.000
Massegur (gots, serpentines, etc.)	4.081
Compra bombetes	1.500
Cessió electricitat	1.000
Gel (barres i glaçons)	5.300
Coques	18.290
Entrepans	2.800
Fotocòpies programes	12.000
Repartiment programes	1.500
Begudes Degollat	36.000
Xampany i licors	44.865
	282.336

INGRESSOS

Recaptació bar	239.053
Subvenció Ajuntament	26.000
	265.053

DÈFICIT . . . 17.283

A aquesta quantitat s'hi ha d'afegir la construcció de set mòduls de fusta per al bar —per tant, serviran per a futures edicions—, al preu de 52.472 pessetes, la qual cosa representa un dèficit real de 69.755 pessetes, que assumeix l'Associació de Veïns i el Butlletí de Llagostera.

Agraïm molt especialment la col·laboració de l'Ajuntament, Transports Japic, S.A., Instal·lacions Fec, J. Res-trudis "Tutis", "Can Solador", Domingo Noguera, Francesc Butiñach, Flors "la Margarida".

Col·lectiu Solstici

Fotos Xevi Ruíz

El patró del conductor

"Els conductors de vehicles a motor formen avui un dels col·lectius més nombrosos dels que incideixen sobre la vida moderna". Els organitzadors de la festivitat de Sant Cristòfol —patró del conductor de vehicles a motor—, celebrada el 9 de juliol passat, entenen que s'ha de reivindicar aquesta festa, entre altres motius: "Per la satisfacció d'agafar el nostre vehicle relaxats, sense pressions ni obligacions, identificar-nos amb ell i gaudir-lo com el dia de la seva estrena". El cas és que la festa va ser un èxit complet i la cercavila motoritzada encapçalada per motos i cotxes vells va ser seguida per gran quantitat de vehicles.

Foto Vall-Ilosera

"Les Filles del Taper"

EL 10 de juny de l'any passat, l'Agrupació Dramàtica del Casino Llagosterenc va tornar a escenificar l'obra de P. Parés C.: "Les Filles del Taper". Feia 27 anys, el 21 de desembre de 1961, que aquesta obra genuïnament local s'havia estrenat amb molt d'èxit, significat un dels fets més remarcables en la història del teatre local. L'obra que es va incloure dins els actes del Centenari del Casino, es va haver de representar dues vegades, atesa l'expectació que l'aconteixement va despertar.

En P. Parés C. es va tornar a posar al front de la direcció, i Martí Lloent, autor de la música, també va dirigir una orquestra composta de deu professors. En el repartiment van intervenir-hi molts dels actors que ja havien interpretat

"Les Filles del Taper" l'any 1961, i es va comptar amb noves incorporacions, sobretot en el repartiment femení. Els actors que va donar vida als personatges són: M. Angels Arbusé, Judith Barceló, Mercè Verdaguer, Irene Comas, Francesc Ruiz, Jaume Ventura, Llorenç Ventura, Francesc Cabarrocas, Joan Llenas, Jaume Romo, Salvador Masnou, Enric Montiel, Benet Carreras, Angel Grabulosa, Josep Sánchez, Joan Saurí. També hi van col·laborar Paloma Sánchez, Josep Blanch, Roser i Amèlia, i Salvador (decorats). Els promotors de l'obra van adreçar un emocionat record a Josep Aiguabella, Pere Cabarrocas, Pere Moragas i Joan Vall-llosera per la seva col·laboració en les primeres escenificacions de "Les Filles del Taper".

Fotos: Xevi Ruiz

Nou Dispensari Municipal

La medicina a Llagostera; compte, des del mes de setembre passat, amb un nou Dispensari Municipal. Encara que no hi ha hagut inauguració oficial, el centre ja està a ple rendiment, i ofereix diferents serveis. Malgrat això, hi ha qui creu que el Dispensari es troba massa lluny del centre o que els terrenys de l'Antiga Estació del carrilet no eren el lloc més apropiat per construir-hi l'edifici. Però també es pensa que d'aquí uns anys, a causa

del creixement urbà del poble, aquell indret pot ser l'ideal.

Les obres de construcció del nou Dispensari han tingut un pressupost global de 18.510.293 pessetes, de les quals 10.723.516 corresponen a un crèdit amb l'Institut Català del Sòl. A l'import global s'ha d'afegir les despeses generals per dotar el Dispensari del material necessari.

Els diferents serveis i horaris són els següents:

Dr. Pompeu Pascual	Cada dia de les 11 h fins 13'30 h
Dr. Carles Soto	Cada dia de les 11 h fins 13'30 h
Receptes Dr. Pascual	Cada dia de les 16 h fins 19 h
(Dissabtes i festius no hi ha visita. Per urgències trucar a la Policia Municipal Tel. 83.11.11)	

Assistent Social	
Rosa Duran	Dimècres de 9 h a 13 h

Llevadora	
Maria Salip	Dimarts i dijous de 10 h a 11 h

Psicòleg	
Lluís Pardo	Dilluns de 16 h a 18 h

Practicant	
Núria Paradedà	Feiners de 9 a 11'30 h matí
	Dissabtes i festius a les 12 migdia

En el Dispensari també hi ha servei de la Creu Roja.
El telèfon del Dispensari és el 83.12.03

Foto: Anna Viñas

Flamenco

El setembre passat va tenir una pinzellada andalusa gràcies a la Festa Flamenca.

Vinillo, flamenco i olé: "demasiado pal cuerpo".

Esperem que es repeteixi.

Foto:
Vall-Ilosera

El centenari del casino

El 1988 ha estat l'any del centenari del Casino. Aquests dies el noble edifici llueix una façana restaurada, que destaca, encara més, el seu esplèndid perfil arquitectònic, i el consolida com a punt de referència obligat de tot l'urbanisme de la plaça Catalunya. El projecte de remodelació d'aquest gran espai obert al cor de la població —si continuem fent el Butlletí serà un dels temes a tractar—, acabarà de donar el to preferencial que necessitava l'edifici, ja que suprimirà el carrer que ara hi passa per davant i el conjunt s'integrarà plenament en la nova plaça. El centenari del Casino ha passat, però, amb una certa indiferència per al conjunt de la població. A part dels actes programats el primer de maig —a la foto, el moment que es descobreix la placa dels 100 anys, al saló-café—, el centenari no s'ha deixat sentir en gaire res més que en una sèrie d'activitats menors que han tingut una bona acollida, però que també es poden organitzar en qualsevol altre moment. Qüestions com el local de ball, o l'anacronisme en què han entrat els cinemes del poble, no tenen de moment una resposta clara, ni se sap, almenys públicament, cap on es poden orientar. Per parlar d'aquests i altres temes, havíem convocat una reunió-entrevista, amb la junta del Casino i els membres de la Comissió del Centenari, però per raons alienes a la nostra voluntat, el dia que havíem previst no es va poder fer. Com en el cas de la plaça, si continuem, parlarem del Casino.

COL.LABORADORS

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

PEIXATERIA PLANA

Telèfon 83.02.58

CASA CORTINA,

teixits i confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83.05.46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83.04.94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83.01.35

FARMACIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 - Tel. 83.02.57

Mobles CATEURA

Carretera Tossa - Tel. 83.09.95

FOTOS VALL.LLOSERA

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÉ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits

REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvers, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel nou nat

i joguines

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 43

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Telèfon 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.00.44

Rostisseria M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA,

pastisseria

CARBÒNIQUES FUYA

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

Aquarama SANT ANTON

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO,

pintura i decoració

Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

La Biblioteca Julià Cutillé informa

EN aquest número del Butlletí de Llagostera la Biblioteca vol iniciar una col·laboració periòdica per informar els lectors i assidus usuaris de tot allò que pugui ser interessant. Per altra banda, també volem que aquelles persones que encara no ens han visitat vinguin a conèixer el que la nostra Biblioteca els pot oferir.

Horari.- A causa de la baixa laboral de la bibliotecària titular, Elena Redó, hem hagut de modificar l'horari d'atenció al públic. En aquests moments tenim obert:

Matins: només el divendres de 10 a 13h.

Tardes: dl., dm., dmc., dj. i dv. de 18 a 21h.

Lamentem les molèsties que podem causar i esperem que ben aviat podem tornar al nostre horari habitual.

Llibres per Nicaragua.- La campanya endegada per la Central de Biblioteques de Girona per recollir llibres, destinats a les Biblioteques Públiques de Nicaragua, va tenir una gran resposta per part dels llagosterencs. Amb les aportacions de tots els col·laboradors de la campanya es varen omplir sis capsas grosses amb llibres en llengua castellana per a infants i per a adults.

Publicacions periòdiques.-

Totes les revistes i diaris que relacionem a continuació, les podreu trobar a la Biblioteca, on us les oferim com a consulta o com a préstec. Les marques amb un asterisc són les que fem encuadernar i, per tant, se'n poden consultar números endarrerits (des de 1983).

Diaris: A.B.C.; Avui; Diari de Girona; Punt diari; Segre; La Vanguardia.

Revistes: *Anthropos; Arte Fotográfico; Auto Mecánica; *L'Aveng; Butlletí Oficial d'Arquitectes de Catalunya; *Butlletí de Llagostera; *Butlletí Oficial de la Província de Girona; *Cambio 16; Cairo (Còmic); Carril; Cavall Fort (Infantil); Ciudadano; Conocer la vida i el univers; El correu de la UNESCO; *Cuadernos de pedagogia; Cultivador moderno; Documentos (Centre Unesco de Catalunya); Dossier cidob (Relacions internacionals); Dunia; *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya; Elektor (Electrónica, Técnica y Ocio); English Press, the (Periódico para aprender inglés); Espina bífida; Euzkadi; Girona

gastronómica; Greca; Guix (Elements d'acció educativa); *Historia 16; Hora nova (Periódic independent de l'Empordà); Informe dossier premsa integral (Ecología, salud y vida natural); *Investigación y ciencia; Mecánica popular; El món; Motor 16; Muy interesante; Nous horitzons; Nuevo estilo; Olotí; Patronos; P.C. Magazine; Periplo; Productrónica; Revista de Arqueología; *Revista de Girona; Ruta 66; Salut Catalunya; *Serra d'or; Sólo moto actual; Som; El temps; Tornaveu; Trezevents (Infantil); Viajar (Tiempo de

Cursos per a adults.- Des del mes de setembre la Biblioteca acull alguns dels cursos per a adults que enguany ha organitzat l'Ajuntament:

Català per a castellanoparlants, Nivell I.

Anglès, Nivell I.

Curset de maquillatge (ja realitzat).

És un espai molt adequat i acollidor per desenvolupar-hi actes culturals de tota mena i esperem que el pròxim any es torni a repetir aquesta experiència.

Respectar el silenci.- Durant molt de temps la Biblioteca ha estat monopolitzada per un públic majoritàriament infantil, que l'ha utilitzada com a lloc d'esbarjo i de joc, cosa que ha fet molt difícil que els adults s'hi sentissin còmodes.

Des de l'any passat la nostra preocupació prioritària ha estat fer respectar el silenci i assegurar que tots els lectors hi trobin un ambient propici a la lectura i a l'estudi. Per això hem reservat la sala del pis superior únicament per als adults i hem destinat la sala de baix al públic infantil, on naturalment s'és més flexible en la qüestió de l'ordre.

Recordeu que per fer el carnet de lector i de préstec de la Biblioteca només us calen 3 fotografies tipus carnet.

Biblioteca "Julià Cutillé"

Festa d'homenatge a la 3a. edat

La gent gran de Llagostera va celebrar el 6 de novembre passat, la 8a. festa d'homenatge, que organitzen l'Ajuntament, la Llar de Pensionistes, grups socioculturals de la població i les entitats d'estalvis. Al tradicional ofici solemne, va seguir un acte al Casino Llagosterenc, amb les actuacions dels nens i nenes dels dos col·legis. El dinar de germanor es va fer en el menjador del Col·legi Lacustària, i per acabar de complementar la diada, la cobla Unió d'Anglès va interpretar una audició de sardanes. A la foto, l'alcalde Narcís Casas, el tinent d'alcalde Francesc Nuell i el president de la Llar, senyor Masvidal, acompanyats de les respectives dones. Foto: Vall-Ilosera

El bon teatre dels «aficionats»

«La mandràgora», a Llagostera.— La temporada passada vam tenir ocasió de veure al Casino Llagosterenc una de les millors comèdies que s'han representat a Llagostera. L'Agru-

pació Teatral de les Comarques Gironines va portar el muntatge «La mandràgora», de Maquiavel, amb direcció de Xicu Masó i escenografia de Julià Colomer. L'espectacle, interpretat per un col·lectiu d'actors i actrius dels diferents grups de les nostres comarques, és d'un excel·lent nivell i d'una vertadera dimensió professional. Els actors de «La mandràgora» són Joaquim Aiguabella, Pep Jové, Pep Torres, Miquel Torrent, Dani Sancho, Ana Sanz, Maria

Angels Bassas, Celi Cuadros i Imma Petit.

D'altra banda, el mes d'octubre passat, Quim Planella va presentar al Casal Parroquial el seu muntatge «El cau del llop», una obra de misteri que també va tenir una bona acceptació. El repartiment estava format per Teresa Bausà, Llorenç Ventura, Dani Moll, M. José Mates, M. Mercè Roca, Santi Paradedà, Rosa M. Roca, Montse Placis i Lluís Vilaplana.

ALDITRANS JAPIC

—Servei de Recaderia a:

* Barcelona

* Figueres

* Girona

LLAGOSTERA

C/. Girona, 16
Tel. 83.01.83

BARCELONA

C/. Almogavers, 131
Tel. 300.54.67

FIGUERES

C/. Lleó, s/n.
Tel. 50.55.08

GIRONA

C/. Alacant, 1
Tel. 23.72.00

**SERVEI ESPECIAL
TELEFAX**

Comissió de Festeigs

Una part dels components de la Comissió de Festes preparen un cremat. Foto: Vall.llosera.

EL dia 1 de juliol de 1987, quan va entrar el nou Ajuntament, es va nomenar a Salvador Devant, regidor de Festeigs dins l'àrea de Cultura. Era l'estiu i els projectes més immediats eren l'organització de l'11 de Setembre i començar a preparar la recollida de cartes i festa de reis del Nadal 87-88. En aquest moment Devant va impulsar la primera Comissió de Festeigs, formada per cinc membres: Mercè Verdaguer, Ramon Brugulat, Josep Mir, Aurora Marco i Salvador Devant. Independentment d'aquesta comissió van organitzar la cavalcada de reis la mateixa colla de gent que se n'havia cuidat els darrers anys: Pere Comas, M. Angels Alsina, Joan Parés, Joaquim Llinàs i Jordi Fusté. Aquesta festa va servir per despertar els ànims de la Comissió, que, veient que s'acostava el Carnestoltes, va decidir que calia més gent per organitzar i aportar noves idees. El gener del 88 es va

incrementar la Comissió amb nous membres: Josep Pí, Manuel Mejías, Rafael Fuyà i Lluís Ayach. Com en altres anys per organitzar el carnaval es va comptar amb la col·laboració de Joan Turón i Enric Ramonet, que va tenir cura del pregó.

Tot el poble amb el Carnaval

La primera feina de la nova Comissió va ser preparar el Carnestoltes. Aquesta festa va ser possible gràcies a un acord entre el Casal (entitat que va recuperar-la), el Casino (coincidint amb el seu centenari) i la Comissió. Amb l'entesa entre les tres entitats es va aconseguir que a més dels actes habituals al carrer i al Casal, hi hagués un ball de nit que es va celebrar al Casino. Com en tots els actes, l'objectiu principal era aconseguir que el poble

s'ho passés s'allò més bé i motivar a la gent que es disfressés i sortís al carrer. Per primera vegada es va decidir atorgar premis a les carrosses i comparses, i com que calia un jurat es va demanar la col·laboració de Joan Casanovas, Fina Altarriba, Francesc Pi, Francesc Cabarrocas, M. Angels Corominas, Joaquim Puig i Josep Mir (com a membre representant de la comissió). Aquest jurat també va ser l'encarregat de triar els guanyadors del concurs de disfresses celebrat en el Casino. Els premis consistien en diferents sopars que havien estat cedit per alguns restaurants de Llagostera que des d'un primer moment van oferir la seva col·laboració. Joan Saurí, Carnestoltes de Llagostera per tercer any consecutiu, va lliurar els premis.

Per a la organització del Carnaval es va introduir per primera vegada una mena de publicitat en forma de fulls plens d'incògnites que es passaven

casa per casa. Els papers no deien res, però deixaven entreveure un missatge d'alegria i animació que sense cap dubte va funcionar. Salvador Devant qualifica el Carnaval-88 «d'apoteòsic» i opina que «va ser la prova de foc i aquest any ha de ser la confirmació. Ens hem de fer un lloc entre Sant Feliu, Platja d'Aro i les poblacions dels voltants».

Nova fornada

A partir d'aquí la Comissió es va tornar a plantejar l'incorporar nous membres per poder organitzar la gran festa per excel·lència la Festa Major! Els resultats que s'havien obtingut fins el moment eren positius i això va fer que l'arribada d'una nova formada no es fes esperar. A partir d'unes cartes que es van enviar a una sèrie de jovent del poble, va sorgir la tercera Comissió formada per 26 persones. Aquesta, amb algunes modificacions és la que actualment continua treballant:

Salvador Devant (regidor delegat de festeigs), Josep Mir (regidor delegat d'esports), M. Angela Mir, Margarida Mir, Eugènia Mascort, Jordi Comas, Rafael Arenas, Dani Rodes, Roser Noguera, Lluís Ayach, Eduard Alejandro, Toni Sáez, Montse Vila, Antoni Frigola, Dolors Ruiz, Núria Marco, Julià Xirgu, Josep Lloveras, Rafael Lloveras, Rafael Fuyà, Josep Pí, Mercè Verdager, Manuel Mejías, Maria Rusinyol, Aurora Marco, J. Lluís Postigo, Ramon Brugulat, Antonia Micaló, M. Angels Lloveras, Montse Serna, Isabel Mayol, Núria Pascual, Anna Vila.

La llista anterior té un total de 32 persones, atès que sis es van afegir després de la Festa Major.

Segons Devant, els nous membres van ser escollits perquè molts d'ells havien estat en altres entitats. "És la mateixa gent que més o menys està a altres llocs".

La Festa Major: Una empresa difícil

Per l'organització de la Festa Major el primer que es va haver de fer fou un pressupost que posteriorment s'hauria de presentar a la Comissió de Govern perquè l'avalués. El pressupost que van demanar inicialment era força elevat, almenys en comparació al de l'any passat. Els 8.500.000 de pessetes inicials van quedar en 6.500.000 de pessetes, el que representa igual-

ment un canvi importantíssim i per tant un risc. En opinió del regidor: "L'únic punt de recolçament per aconseguir salvar l'obstacle econòmic i no tenir grans pèrdues va ser una gran voluntat de treball". No es coneix la raó, però el cert és que en aquesta festa del 88, Llagostera va fer ressorgir, altre cop, una tradició que en els darrers anys semblava anar en orris. Tot l'èxit es va aconseguir gràcies a "un seguit d'activitats noves, l'esforç conjunt de la comissió de festeigs i el bon acolliment de la gent del poble".

El logotip: símbol de consolidació

Va ser per la Festa quan es va començar a veure el logotip de la comissió: un dibuix d'un ninot rialler, que treu el cap darrera un full de paper. A partir d'aquest moment el ninot acompanya tots i cadascun dels programes que surten al carrer i és el protagonista darrera la barra, enfilat a la butxaca de

les camisetes que identifiquen els membres de la Comissió.

Segons Salvador: "Hi ha un moviment de gent que vol fer viure el poble". La propaganda va provocar també que la gent del poble tingués ganes de revifar-la. A més de l'animació que es respirava a l'envelat i a les fires, la gent es va llençar de valent a les activitats que s'havien programat de nou. Els carrers i els balcons eren plens de flors, les exposicions van ser visitades gairebé massivament i en definitiva el poble es va omplir d'una activitat que des de feia temps es desconeixia.

En un principi la Comissió va pensar que potser encara durava la "ressaca" de l'èxit del Carnaval, però l'hipòtesi es va trencar més tard en veure que la bona trempa seguia fins i tot a les festes de l'estiu al carrer. El projecte per aquest estiu passat va ser també més ambiciós que en altres anys, les festes, es van allargar a tots els caps de setmana dels tres mesos d'estiu. Això que sembla tan senzill vist des de fora suposa un esforç considerable. Significa ser-hi cada cap de setmana durant tot l'estiu: "començar a organitzar les coses abans i quedar-se després per recollir-les. Va costar molts diners i molts esforços". Seguint una de les premisses bàsiques de la Comissió, que és oferir diversió per a tots els públics, es va procurar tocar balls de carrer, cançó catalana, infantil i una mica de tot. Cal dir que la festa que a tenir més èxit i en la que hi va haver més participació, va ser, tret de l'11 de Setembre, la de la plaça Barceloneta, que es va organitzar amb la participació dels veïns del barri.

Alejandro Escobar —centre— i Miguel Rios —d'esquenes— van ser els guanyadors del Campionat de Botifarra. Foto: Xevi Ruiz.

L'11 de Setembre, la plaça de Catalunya presentava aquest aspecte, amb motiu del campionat de Botifarra. Foto: Vall.Ilosera.

Una Comissió Independent?

La Comissió de festeigs és un organisme íntimament lligat a l'Ajuntament. Tot i així, treballa totalment a part, completament autònoma. La dependència es fa més forta en les qüestions monetàries, a les que s'aconsegueix fer front gràcies a subvencions i ajudes que normalment venen de l'Ajuntament. Segons Salvador Devant, les coses que es decideixien a la Comissió després passen a Comissió de Govern i és aquí on es discuteixen les subvencions i es concedeixen els pagaments. Pel que fa a la qüestió del treball i el material que es lloga, la competència la té la Comissió: L'opció de les 30 persones que formen la Comissió és completament vàlida, perquè «són gent de Llagostera, gent treballadora i les seves idees s'han de tenir en compte».

D'altra banda els requisits per entrar a formar part de l'organisme són mínims: "Només s'han de tenir ganes de treballar". Les persones que volen ser de la Comissió han de fer una sol·licitud i no hi ha cap altre secret. Segons

en Salvador només hi han una sèrie de normatives no legals (de grup) i "no hi ha cap distinció de sexe, raça o estatus social".

És ben clar que l'organització de qualsevol activitat precisa d'un pressupost força elevat. El grup de joves de la Comissió han remenat aquest any, sempre sota l'assessoria d'en Salvador i tot el consistori, unes quantitats de diners molt importants. En la següent llista la Comissió es despulla per donar a conèixer la quantitat de diners que ha costat finançar les festes del poble.

Per poder entendre la llista s'ha de partir del supòsit de que l'Ajuntament va proporcionar a principi d'any un pressupost de tres milions de pessetes que és, per entendre's, el que la Comissió podia perdre en totes les festes de l'any. Si en cap moment les pèrdues haguessin superat aquests tres milions de pessetes, no s'haguessin pogut celebrar més festes i l'activitat de festeigs s'hagués limitat a les festes més tradicionals.

La festa de Reis	410.000 ptes.
El Carnestoltes	450.000 ptes.
La Festa de St. Joan	400.000 ptes.

L'11 de setembre i l'estiu al carrer	700.000 ptes.
La festa de la 3a. Edat	400.000 ptes.
La festa de Nadal	250.000 ptes.
Publicitat	450.000 ptes.
Total de despeses	3.060.000 ptes.

La Festa Major va pujar entre tot 7.159.000 pessetes de les quals es van recuperar 6.402.570 pessetes, el que dona unes pèrdues de 756.430 pessetes. Aquestes pèrdues són molt assequibles en compte que es pensava tenir un dèficit de 1.300.000 pessetes. La causa de què les pèrdues no fossin tan grans van ser principalment els guanys en la barra de l'enalat, la venda de les llotges i els aonaments.

En definitiva, segons el regidor, sumant les pèrdues de la festa major i les de totes les altres festes, encara no s'ha arribat a la quantitat de tres milions. Aquest fet garanteix que la Comissió segueixi funcionant i que potser pugui complir un dels seus objectius: Reinstaurar festes que han desaparegut.

Naixements, matrimonis i defuncions

Naixements

26-4-88, **María de los Angeles Jiménez Montoro**, filla de Pedro Jiménez Barea i de M. Angeles Montoro Abalos, domiciliats al carrer Camprodón núm. 2.

26-4-88, **Ester Cano García**, filla de José Cano Moral i de María del Carmen García González, domiciliats al carrer Hospital núm. 23.

6-5-88, **Joaquim Bota i Rabassedas**, fill de Isabel Rabassedas Porsell i Alejo Bota Torrent, domiciliats al veïnat de Bruguera núm 48 "Cal Borni".

31-5-88, **Eva Batlle i García**, filla de José Batlle Campmajó i d'Ester García Pardés, domiciliats al carrer Albertí núm. 10.

3-6-88, **Cristina Puig i Vidal**, filla de Ramón Puig Pla i de Margarita Vidal Sàbat, domiciliats a Trav. Gavarres s/núm.

9-6-88, **Laia Raurich i González**, filla de Luis Raurich Pérez i de Maria Cristina González Rubio, domiciliats al carrer Olivareta núm. 12.

17-6-88, **Eduard Díaz i Capallera**, fill de Juan Díaz Corominas i de Montserrat Capallera Fullà, domiciliats al carrer Jaume I, 9.

14-6-88, **Cristián Rodríguez Carmona**, fill de Vicente Rodríguez Reche i de Yolanda Carmona Megias, domiciliats al carrer Camprodón, núm 34.

26-7-88, **Lidia Bagudanch i Castelló**, filla d'Aniceto Bagudanch Miquel i de M. Rosa Castelló Puigvert, domiciliats al veïnat de Gaià núm. 38.

19-8-88, **Yasmina Lakhlifi i González**, filla de Farid Lakhlifi i de M. Elena González Ferrando, domiciliats al carrer Marina núm. 14, 1r. 2a.

26-8-88, **Marc Riera i Xifra**, fill de Jaime Riera Brunel i de Yolanda Xifra Ribas, domiciliats al Passatge Puig del General núm. 11.

11-9-88, **Joel Rodríguez i López**, fill de Juan-José Rodríguez Reche i de Eva López Ortega, domiciliats al carrer Sta. Anna núm. 12.

8-9-88, **Adrià Bagudanch i Danés**, fill de Jorge Bagudanch Serra i de Gema Danés Sola, domiciliats a l'Av. del Gironès núm. 18.

22-9-88, **Silvia Pascual i Llorens**, filla de Domingo Pascual Morató i de Núria Llorens Comerma, domiciliats al c/. Nou núm. 43.

30-9-88, **Adrià Navarro i Redó**,

fill d'Antonio Navarro Robledo i de María-Elena Redó Banzo, domiciliats a la plaça de Catalunya núm. 8, 2n.

23-9-88, **Siradio Diallo Baldé**, fill de Amadou Bobo Diallo i de Aïssatou Baldé, domiciliats al carrer Lacustària núm. 10.

16-10-88, **Eva Casadevall i Gubau**, filla de José Casadevall Ribugent i de María Gubau Quintana, domiciliats al carrer Rafael Mas, núm 31.

20-10-88, **Gladys Fernández i Bonet**, filla de Francisco Fernández Ramos i de Maria Inmaculada Bonet Lianas, domiciliats a la urbanització Selva Brava s/núm.

26-10-88, **Laura Oliveras i Grau**, filla de José Oliveras Falgueras i de Maria Rosa Grau Roma, domiciliats al carrer Consellers núm 24.

26-10-88, **Eduard Roch i Masdevall**, fill de Josep Roch Bassó i de Maria Carmen Masevall Riera, domiciliats al carrer Montseny núm 11.

10-11-88, **Alejandro Melero Boada**, fill de Jorge Melero Bolivar i de Núria Boada Boada, domiciliats al carrer Gerani s/núm, de la urbanització La Canyera.

Matrimonis

7-5-88, **José Polvillo Fontanilla** de Quart amb **Roser Calvet Ribas** de Llagostera.

7-5-88, **Joaquín Palmada Torrens** de Riudarenes amb **Carmen Molina Conde** de Llagostera.

11-6-88, **Leopoldo Martínez de Salinas Alonso** de Barcelona amb **Maria-Luisa Bassols Degollada** de Barcelona.

24-6-88, **José Ribot Mascort** amb **Montserrat Avellí i Vilà**. Ell és de Girona i ella de Calonge.

2-7-88, **Joaquín Aiguabella Sabarí** de Llagostera amb **Inmaculada Petit Gultart** de Girona.

16-7-88, **Juan Capallera Fullà** amb **Juana Bermejo Gavilán**. Ambdós veïns d'aquesta vila.

31-7-88, **Antonio Jordà Colomer** amb **María-Adela Pérez Fernández**. Tots dos veïns de Llagostera.

13-8-88, **Luis Ciurana Paradedà** amb **María-Elena Pascual Morató**. Ambdós veïns d'aquesta.

27-8-88, **José Antonio Sánchez López** amb **Laura Roquet i**

Sánchez. Ambdós veïns de Barcelona.

12-11-88, **Antonio Córdoba Castillo i Núria Carreras i Xarpell**. Ambdós veïns de Llagostera.

19-11-88, **Santiago Xargay Viñas** de Llagostera amb **Mª Dolores Miquel Gispert** de Cassà de la Selva.

26-11-88, **Josep-Jordi Puerto i Pey** de Llagostera amb **Susanna Colomer i Cánovas** de Barcelona.

Defuncions

24-5-88, **Matilde Coll i Bancells**, nascuda a Girona el 7-7-1951. Domiciliada a Girona. Casada amb Joaquim Vergés Aleñà.

31-5-88, **Enrica Corominas i Surias**, nascuda a Llagostera el 25-6-1927. Domiciliada al carrer Gavarres núm 9. Casada amb Francisco Díaz Colomera.

4-6-88, **Pilar Pallí i Mateu**, nascuda a Llagostera el 1-7-1947. Domiciliada a la Plaça de Catalunya núm. 7 d'aquesta vila.

28-6-88, **Francisco Barceló Ventura**. Nascut a Cassà de la Selva el 14-8-1905. Domiciliat a Llagostera, carrer Sant Pere núm 26. Casat amb Crescència Gandol Roqueta.

2-7-88, **Julio Mauri Bosch**, nascut a Begur el 20-8-1904. Domiciliat a l'Hospital-Residència "Josep Baulida" d'aquesta vila. Vidu de Francisca Vila Armengol.

20-7-88, **Carmen Sayols Angelets**, nascuda a Sant Martí de Llémana el 22-9-1917. Domiciliada a la Plaça de la Llibertat núm. 2 d'aquesta vila. Casada amb Jaime Corominas Gironés.

28-7-88, **Magina López i Villacampa**, nascuda a Orna de Gallegos (Osca) Registre Civil de Sabinánigo (Osca) el 19-8-1910. Domiciliada a Barcelona.

30-7-88, **Francisco Mallorquí Salip**, nascut a Llagostera el 13-3-1904. Domiciliat al Ps. Pompeu Fabra núm 43 de Llagostera. Casat amb Engràcia Codina Fullà.

1-8-88, **Joaquín Durán Villagrán**, nascut a Caldes de Malavella el 8-10-1897, domiciliat al carrer Nou núm 36 d'aquesta vila. Casat amb Dolores Vilà Bosch.

1-8-88, **María Dolores Gavilán Pérez**, nascuda a Higuera de Arjona (Jaén) el 26-10-1943. Domiciliada al

Ps. Costa Brava núm 10. Casada amb Alfonso Bermejo Carmona.

1-8-88, **Juan Mascort Vidal**, nascut a Sant Gregori el 18-1-1964. Domiciliat al carrer Sant Feliu núm 41.

18-8-88, **Casimiro Guinó Arbusé**, nascut a Llagostera el 12-2-1958, domiciliat a la Plaça Barceloneta núm 10.

6-9-88, **Miguel Aubó Vidal**, nascut a Sant Gregori el 12-3-1898, domiciliat al carrer La Coma núm 21.

21-9-88, **Teresa Valls i Miquel**, nascuda a Caldes de Malavella el 11-2-1899, domiciliada al carrer Maiena núm 9. Vídua de José Pijoan Esqueu.

23-9-88, **Maria Sala i Ayats**, nascuda a Beuda (Girona) el 11-10-1901. Residia a l'Hospital-Residència "Josep Baulida".

9-10-88, **Pilar Hernando i Hernando**, nascuda a Madrid el 9-8-1900. Residia a l'Hospital-Residència "Josep Baulida". Vídua de Ricardo Pérez Hernández.

12-10-88, **Joaquina Camps Robert**, nascuda a Maçanet de la Selva el 2-2-1899. També residia a l'Hospital. Vídua de Miquel Bayé Rodella.

30-10-88, **Francisca Menció Rabasedes**, nascuda a Sta. Cristina d'Aro el 2-5-1904. També residia a l'Hospital. Vídua de Juan Martí Cateu-ra.

6-11-88, **Lorenzo Cateura Sabaté**, nascut a Caldes de Malavella el 5-3-1900. Domiciliat al carrer Constància núm 9. Casat amb Teresa Barnés Soler.

7-11-88, **Antonio Molina Sánchez**, nascut a Blanca (Múrcia) el 16-1-1929. Domiciliat al veïnat de Llobatera núm 10. Casat amb Adelaida Camps Sánchez.

10-11-88, **Juan Andreu Palé**, nascut a Corçà (Girona) el 10-2-1892. Domiciliat al carrer Lacustària núm 8. Casat amb Dolores Colomer Barris.

1-12-88, **Manuela Güell i Riera**, nascuda a Lloret de Mar el 20-1-1905. Domiciliada al carrer Concepció núm 26. Vídua de Manuel Marco Cerezu-la.

1-12-88, **Joaquina Xirgu Riera**, nascuda a Llagostera al 22-5-1923. Domiciliada al carrer Sant Feliu núm 49. Casada amb Ramón Gispert Ribas.

2-12-88, **Mª Montserrat Payret i Gispert**, nascuda a Llagostera el 31-8-1951. Domiciliada al carrer Panedes núm 11. Casada amb José Cuartero Sebastián.

2-12-88, **Ramon Prim i Prim**, nascut a Torres de Segre (Lleida) el 8-4-1917. Domiciliat al carrer Sant Feliu núm 49, 2n. Casat amb Pilar Collé i Rovira.

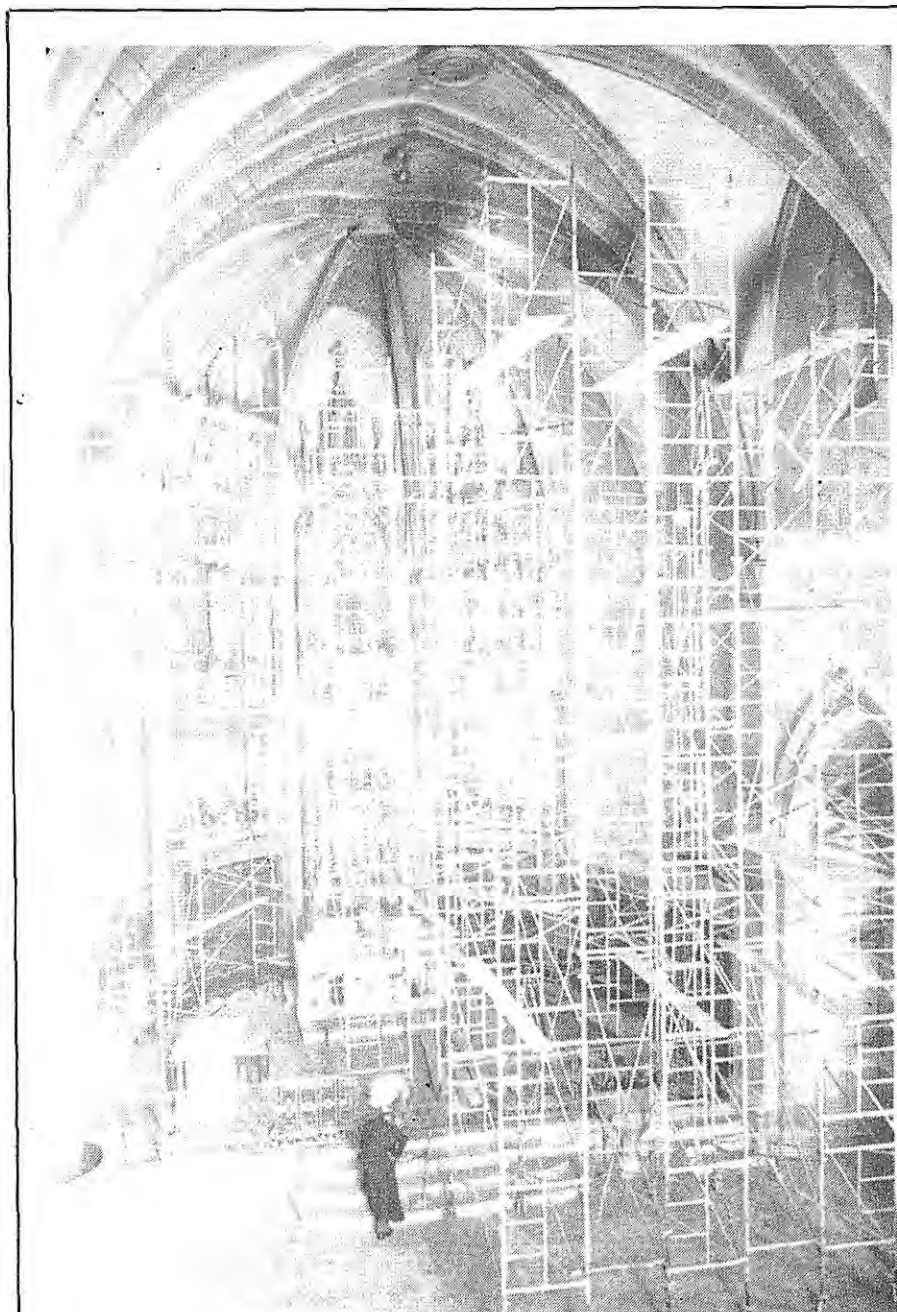
3-12-88, **Dolores Corbera**

Bosch, nascuda a Riudarenes al 1-11-1921. Domiciliada al carrer Mas Sec núm 52. Casada amb Jaime Auladell Vilaseca.

6-12-88, **Luisa Mascort i Bosch**, nascuda a Llagostera el 10-12-1919. Domiciliada al carrer Con-

sellers núm. 9. Casada amb Julio Soler Vicens.

8-12-88, **Emerio Aliu Farran**, nascut a Llagostera el 23-8-1911. Domiciliat a l'Hospital-Residència "Josep Baulida". Vidu de Teresa Boada Dilmé.

Reformes a l'Església

El dia divuit de desembre passat, Festa de la Puríssima, va tenir lloc la inauguració de la restauració del Temple Parroquial. Des del juny passat hi havia el projecte per fer obres a l'església, que ara, un cop acabades, tenen un pressupost global de més de sis milions i mig de pessetes. Les millores que s'han aconseguit són notables. A més de les obres de

manteniment, s'ha pintat i s'ha entronitzat una imatge de Gràcia de la Verge Maria de Schönstratt. La restauració ha estat acceptada positivament pel poble, en la majoria dels casos perquè es considera l'església com un símbol de cultura creat en altres temps que no cal perdre perquè forma part de la nostra història.

Temps d'amanides

TOTS els colors del verd en aquell mes de maig" canta en Raimon, inspirant-se en el paisatge del País Bac, després d'una estada que hi feu en aquesta època de l'any. L'entorn nostre, passades les abundants pluges de la primavera, també s'ha cobert d'un verd que potser cap any havia prè amb tanta intensitat; aquestes feren que almenys aquest any, el verd durés més dies dels que ens té habitualment acostumats. Creixeren tota classe d'herbes i els arbres feren una brotada impressionant. En els camps el farratge hi era en abundància i els horts s'ompliren de tota mena de verdures i hortalisses. És llàstima que aquí aquest verd duri tant pocs dies; les primeres ullades fortes de sol van desertitzant l'espai, les herbes dels marges i boscos s'assequen i manca la humitat necessària per sortir-ne de noves. El nostre paisatge prèn durant uns mesos un aixarreament polsós, sempre propens a l'aparició d'aquests incendis tan devastadors per a la nostra natura.

Tanmateix, gràcies als pagesos que amb el seu esforç, planten, caven, reguen, poden, seguen i tot un seguit de feines que fan, gaudir d'un varietat de productes agradables per anar passant la vida. Els horts ens ofereixen a l'estiu, una simetria perfecta, el seu miratge és la contemplació del quadre perfecte. Reconec que parlar d'amanides és un tema tan extens i variat que em sobrepassa llargament: el fet és que no em veig en cor de fer cabre en un espai de paper limitat, la gran quantitat de matissos compresos en la preparació d'una amanida. De la ceba, per exemple, no s'en pot dir només que s'ha d'amanir amb sal, oli i vinagre; el seu tractament és molt més subtil. La nostra parla popular ho resol amb un toc breu i precís dient que s'ameixeix amb un cop de puny. A nosaltres aquesta expressió ens pot semblar, en aquest context, corrent i fins i tot entenedora, referent a permetre amb el seu aixafament una millor absorció del condiment, sobretot del vinagre, el més aficàs element per treure la seva picor. No vull saber que en pensaria un castellanoparlant si li diguessim que "las cebollas se aderezan con un puñetazo".

Hauriem de posar les amanides en el primer esgraó de la nostra alimentació; en primer lloc són sanes i avui encara que la vida moderna sigui més aviat dura, tothom aspira viure la màxima quantitat d'anys possible i per aconseguir-ho els entesos recomanen menjar-ne; els teixits i fibres vegetals dels quals estan compostes, són necessaris pel bon funcionament dels nostres òrgans. Per altre part, és un plat fàcil de preparar i no requereix cap mena de coneixement culinari fora dels normals. S'han de netejar bé tots els ingredients amb aigua abundant i deixar-los un temps remullant-se, en anar-les a preparar s'ha de tenir en compte d'escórrer-les bé, és molt important que no hi quedi gens d'aigua, convé que el gust natural dels vegetals i el condiment no perdi qualitat. Aquesta operació s'ha de fer en el moment de servir, posar-hi els condiments i donar uns quants tombs al contingut; crec que a les nostres amanides, moltes vegades, hi manca una bona remenada i els hi sobra aigua. Per-

sonalment sóc partidari de fer la remenada en un recipient fons a part i servir-les en un plat o plata al centre de la taula. Davant d'una plata d'amanida per condimentar he observat començals completament engavanyats pel fet de no veurés en cor de donar un tomb a les quatre fulles, sense caure'n sobre les tovalles. Cal que els ingredients s'impregnin del sabor del condiment per tots costats, que perdin una mica el seu enravenament natural i que assoleixin uns amb els altres un cert agermanament. Podríem parlar llargament de la gran varietat de productes per amanir i dels seus distints condiments. Seria interessant fer esment de les amanides de cada estació, des dels hivernals confitats i les primerenques herbes de marge a les tardorals escalibades. Ho farem en altre ocasió.

Grèvol

(Aquest escrit va ser entregat durant l'estiu passat)

Entrevista: Esteve Fa i Tolsanas

Un humanista que ha dedicat la seva vida a activitats socio-culturals i que ara ha fet una exposició de bolets de guix

La col·lecció de bolets de guix a tamany natural, de l'Esteve Fa, és excepcional. Fotos: Xevi Ruiz

L'Esteve Fa és d'aquestes persones que, en els poblets, són una institució. És un profund coneixedor del terme municipal llagosterenc i dels voltants i tant us pot parlar dels minerals que hi ha, com de les fonts que hi brollen, de les vessants hidrogràfiques o de les troballes arqueològiques.

Joan Domènech i Moner ("Els bolets de la comarca")

EN Fa és un llagosterenc de 63 anys que ha dedicat tota la seva vida al servei socio-cultural i històric del poble. És afeccionat a l'arqueologia, a la biologia, a la geologia i a col·leccionar closques de molusc, monedes i tot allò que tingui un valor documental, a més d'un llarg etcètera. En Fa és un home que hauria d'haver nascut en el Renaixement i haver pogut treballar plenament en les seves múltiples facetes.

Ara, la seva profunda coneixença de la natura i l'afecció per tot el que fa referència a Llagostera, l'han portat a fer realitat diversos projectes entre els quals destaca el seu treball més recent: una exposició de bolets de guix a tamany natural que ha inaugurat i presentat a Lloret de Mar. L'Esteve Fa ha estat sempre un promotor de la cultura a Llagostera, però sovint malentès. La seva tasca és en canvi més reconeguda fora del poble. El mateix Joan Domènech, mestre i ex-alcalde de Lloret, escriu: "La Cultura a Llagostera és realment una rapsòdia... en Fa major!".

—Com va començar la seva afecció per a l'arqueologia?

«Concretar el moment en què vaig sentir interès per l'arqueologia no puc precisar-ho, però penso que el fet ve de temps enrera. Potser de quan la Srta. M. Lluïsa Castañares i Nebrada, mestra del "tercer grau" a les Escoles Graduades, ens explicava les gestes històriques de Sagunto i Numància, i ens parlava de les interessants peces de sílex que fabricaven els homes prehistòrics. El desig de conèixer les restes de les dues ciutats, i de poder tenir a les mans un tall de sílex, fos en

forma d'eina o en estat natural, va romandre en el meu pensament fins que vaig poder satisfer el meu anhel. El primer sílex que vaig trobar va ser el dia 12 de maig de 1958, prop dels camps de can Crispins. En quant a les dues ciutats abans esmentades, vaig poder visitar-les en dues ocasions.»

«Com podeu veure, he conservat durant molts anys la vocació, que es convertí en afecció quan vaig fer les primeres troballes arqueològiques prop del mas Maiena, a la sortida del poble en direcció a Sant Feliu de Guíxols.»

—En quant a la maqueta del relleu del terme municipal de Llagostera. No ha pensat mai d'exposar-lo?

«La maqueta en relleu del terme municipal de la nostra vila ha estat exposada al públic de Llagostera durant molts anys, en un concurs de treballs en suro, fet a la sala d'exposicions de l'Ajuntament. No recordo la data exacta. No vam rebre cap tipus de menció. El Diari de Girona, "Los Sitios", que va publicar una petita nota, també es va oblidar de nomenar la maqueta en fer una superficial relació de les peces exposades. Sembla que algú es va interessar per la seva compra però ignoro qui, ja que va fer servir un intermediari que no va voler donar-ne cap nom. El nostre treball no el vam presentar a concurs.»

«Actualment la maqueta està guardada a casa, i veig difícil la seva actualització ja que és una propietat compartida, i els propietaris no mantenen cap tipus de relació.»

—Té intenció d'actualitzar-la?

«Des de fa temps estic treballant en la confecció d'una maqueta més extensa que la primera, formada per setze mòduls cada un dels quals amida 37 x 37 cm.»

—Sembla que l'exposició dels bolets va tenir molt d'èxit. Creu que va ser degut a que era un projecte insòlit?

«La col·lecció de bolets de guix que vaig exposar a Lloret de Mar i que encara estic confeccionant, la vaig fer amb l'ajut dels amics Josep M. Puig, de la nostra vila, i els Srs. Angel Martínez i Joan Domènech, de Lloret. Vam aconseguir un èxit total. El dia de la inauguració la van visitar prop de sis-centes persones, i als quinze dies es prorrogà per vuit dies més. L'interès del públic pel material exposat fou divers però penso que sempre positiu.»

«Molta gent es va sorprendre per la gran similitud de les peces amb els bolets que representaven; altres gaudien en veure la fidelitat en què es presentaven algunes espècies que ells tant coneixien, i també, va haver-hi un sector que va apreciar el treball realitzat en cada una de les peces.»

«Jo vull expressar la gran satisfacció que va produir-me la visita a l'exposició de tanta gent de la meua vila i agrair sincerament la seva assistència. La seva presència va ser un incentiu que m'ha ajudat a continuar el treball realitzat fins ara. La majoria de la gent que va visitar l'exposició —és una impressió ben personal— penso que ho van fer per afecció a la biologia i perquè els bolets són, per a la majoria de la gent del país, molt importants.»

«A part d'apreciar el treball que representava aquella exposició, anaven

a veure els bolets per la importància que tenen en la cultura catalana. En quant als estrangers, per a la majoria d'ells els bolets són micologia, i aquesta també és cultura.»

—Quins valors ressaltaria de l'exposició?

«Jo crec que el principal és haver aconseguit, potser per primera vegada, una col·lecció de bolets amb els quals no sigui necessari la presència de bolets autèntics per donar-los a conèixer a la gent. Penso que té un gran valor didàctic i que la seva divulgació seria molt interessant.»

—Quants bolets hi havia exposats?

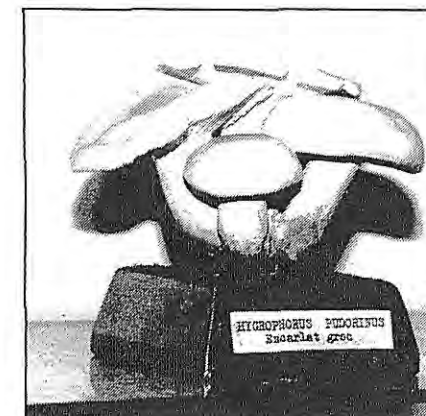
«La col·lecció constava de seixanta-quatre espècies i hi havia prop de tres-centes peces.»

—Va ser una iniciativa molt cara? Va demanar alguna subvenció?

«És una pregunta que solament puc contestar a mitges. El valor dels materials emprats és molt baix. El guix és barat i encara que els colors valguin una mica més, el preu és baix tenint en compte la peça que s'aconsegueix. El que costa més és el treball que requereix cada una de les peces. Pel que fa a les subvencions no n'he demanat mai cap i concretament per aquest treball tampoc. Serà per falta de costum.»

—Té pensat portar-la a algun altre lloc?

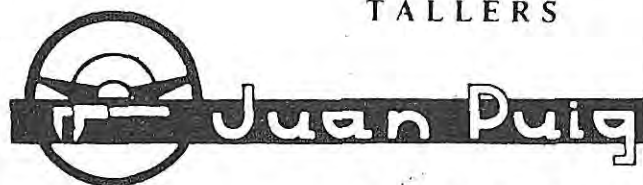
«M'agradaria molt poder exposar aquesta col·lecció, incrementada possiblement amb una trentena d'espècies més, a la Fontana d'Or de Girona. Per això he fet una petició a la Caixa de Girona i sembla que no hi haurà cap problema.»

Col·lectiu de Redacció

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 83 03 89

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

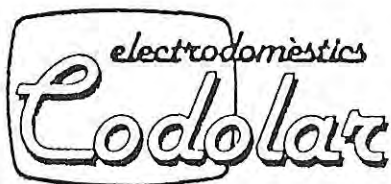
Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00 LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs • Cassettes • Posters • Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25 LLAGOSTERA (Girona)

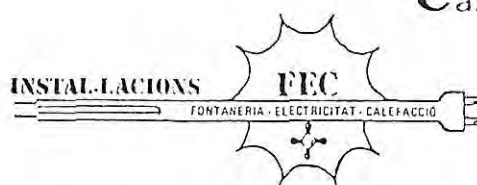
Som especialistes en electrodomèstics

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 —LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de Fontaneria

Electricitat

Calefaccio

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

motos jorma-7

Venda i reparació de
MOTOS - MOTOCULTORS
MOTOSERRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10

Llagostera

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

Urbanización "Cal Curt"
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

L'Ajuntament informa

EN l'anterior Butlletí alguns representants del Consultori varen exposar els projectes més rellevants que pensaven dur a terme. Ara l'Ajuntament revisa la gestió feta des d'aleshores, fent un repàs de les actuacions realitzades per les diferents àrees municipals.

URBANISME I OBRES PÚBLIQUES

1.- Modificació de les normes subsidiàries.

Els Serveis Tècnics de l'Ajuntament han revisat les Normes Subsidiàries mitjançant la modificació de 24 punts concrets, que afecten aspectes molt puntuals, com ara els següents:

- Regulació de l'edificació de granges en sòl rústec.

- Canvi de la qualificació urbanística del c/ del Carrilet: aquest carrer estava inclòs en el P.P. Mas Gotarra i ha passat a ser sòl urbà. Això comporta un estalvi considerable per als veïns, ja que només hauran de pagar el Projecte d'Urbanització dels carrers i no pas tots els serveis exigits per un Pla Parcial.

Aquestes modificacions ja han estat aprovades per la Comissió Provincial d'Urbanisme.

2.- Urbanitzacions.

- a.- Unitats d'Actuació en Sòl Urbà.

- El Mas Sec i el Mas Raset tenen el Projecte d'Urbanització aprovat i únicament falta adjudicar les obres i executar-les.

- La Mata té el Projecte d'Urbanització fet, pel que fa a aquells aspectes que quedaven pendants. El desembre d'enguany s'aprovarà aquest projecte.

- En aquest moment s'està redactant el projecte del que quedava pendent per completar la Urbanització de Mont-Rei.

- b.- Plans Parciais.

- Està pendent de representació a l'Ajuntament el Projecte d'Urbanització de la Canyera, tramitat per la Junta de Compensació.

- S'està fent el Projecte d'Urbanització de Llagostera Residencial i properament s'arribarà a un acord amb el promotor respecte a la cessió de terrenys per a vials i equipaments.

- En aquests moments es redacta un nou Pla Parcial del Mas Gotarra, que s'adapta a les exigències de la Comissió Provincial d'Urbanisme.

3.- Zona Industrial.

- Unitat d'Actuació Sector Cavisa: s'ha encarregat i s'està redactant el projecte d'urbanització del vial i de la plaça.

- Pla Parcial Zona Industrial: s'ha parcel·lat i s'ha fet el Projecte d'Urbanització del Sector 1. Queda pendent l'adjudicació de les obres, però en aquests moments ja es donen llicències per construir-hi.

4.- Urbanització de la Plaça Catalunya.

Els 5 equips d'arquitectes que varen ser escollits per fer l'avantprojecte d'urbanització el presentaran el gener del 89. Un jurat format per tècnics urbanístics i membres de l'Ajuntament triarà el que s'adapti millor a aquest espai.

5.-Recuperació de la Muralla.

S'han adquirit 3 cases de l'entorn de la muralla, que seran enderrocades per tal que la muralla quedi lliure de construccions adossades. D'aquesta manera s'aconseguirà una visió global de la zona emmurallada.

6.- Neteja de rieres.

Durant aquest estiu i tardor s'han netejat i refet les lleres de les rieres dels veïnats de Bruguera i Gaià per tal d'evitar inundacions en èpoques de pluges.

7.- Pavelló Polisportiu.

A finals d'aquest any es començarà el moviment de terres i a començaments del 89 iniciar les obres.

8.- Hospital-Residència Josep Baulida.

Les reformes i l'ampliació que ja l'anterior consistori havia iniciat és una de les obres més importants i necessàries que acabarem en aquest mandat. La qualitat de les instal·lacions d'aquest centre era tan deficient que feia imprescindible destinar-hi una gran inversió per adequar-les a les exi-

gències de la normativa actual i per donar un servei digne a tots els residents: ascensors, banys geriàtrics, il·luminació i ventilació de les habitacions, etc.

Per ajudar el finançament d'aquesta obra hem aconseguit una subvenció de la Generalitat (ICASS) de 8 milions de pessetes i esperem que per l'exercici 1989 es pugui comptar amb una altra quantitat important. Com que el pressupost total és de més de 50 milions de pessetes.

9.- Camp de futbol.

Haurem de fer un esforç tots plegats per poder realitzar l'obra.

S'ha arranjat l'entrada, el terreny de joc i s'ha fet una marquesina per a solpluig.

10.- Edifici del c/ Alt de Girona.

El Museu Arqueològic ocupa actualment la planta baixa d'aquest immoble, el qual, a causa del seu mal estat de conservació, necessita una inversió considerable per reconstruir-lo. Per això, s'ha sol·licitat una subvenció a Presidència del Govern de Madrid, dins el programa d'ajudes amb motiu del "V Centenario de la Unidad de España".

11.- Reforma de l'Ajuntament.

L'Ajuntament va demanar que s'incloguessin dins el Pla Unic d'Obres i Serveis de l'any 1988 dos projectes:

- La reforma de la Casa de la Vila.

- L'enllumenat de la carretera i vorera des de la Plaça del Passeig Romeu fins la sortida en direcció a Sant Feliu.

Aquest últim projecte ha estat denegat, però sí que s'ha subvencionat la reforma i ampliació de l'Ajuntament amb 5 milions de pessetes.

La realitat és que l'edifici ha quedat petit per acollir tots els serveis que presta l'Ajuntament: serveis tècnics d'urbanisme, arxiu, servei de català, veterinari, jutjat, recaptació i administració general.

Cal dir també que els tècnics municipals estan fent un llistat de tot allò que falta per acabar de complir tot el que exigeixen les Normes Subsidiàries. Fet això, s'elaborarà un pla de treball que portarà al total compliment de les Normes.

CULTURA

1.- Escola d'artesanía.

S'ha traslladat a un local del c/ Angel Guimerà, 3, condicionat per aquest fi. El gran nombre de nens que hi assisteixen i la creació de classes per a la tercera edat i adults ha fet necessari aquest trasllat.

2.- Escola Pública.

S'ha iniciat el projecte de construcció de 4 aules en el Col·legi Lacustària per tal d'ubicar-hi els dos cursos de Pre-escolar.

També s'ha aconseguit dotar aquesta escola de material esportiu, a través d'una subvenció concedida per la Diputació. A més, s'han efectuat diferents obres de millora en el gimnàs del centre.

3.- Cursos per a adults.

El programa de cursos per a adults de l'any 1988-1989 és el següent:

- Curs de Cuina.
- Curs de Maquillatge.
- Curs de Català per a castellanoparlants Nivell I.
- Curs d'Anglès Nivell I.
- Curs de Dibuix i Pintura.
- Curs d'Artesania.

Tots han tingut molta acceptació i un gran nombre d'assistents, per la qual cosa l'any que ve se'n repetiran alguns i s'ampliarà l'oferta.

4.- Homenatge als alcaldes.

La passada Festa Major es va celebrar a la Sala de Sessions de l'Ajuntament un acte d'homenatge a tots els alcaldes de la vila. Amb aquest motiu es va descobrir un quadre amb la cronologia dels mandats des de l'any 1813, acompanyada de les fotografies que es varen poder aconseguir.

Tota la informació per elaborar aquest quadre va ser extreta de l'Arxiu Municipal.

5.- Escut de la Vila.

S'ha iniciat el procés d'oficialització de l'escut heràldic municipal, que finalment va ser consensuat entre els representants de postures que, en principi, semblaven enfrontades.

El nou escut serà de forma caironada, partit, amb una llagosta a l'esquerra i un castell a la dreta. Per timbre una corona de baró i una branca de llorer a la part inferior.

GOVERNACIÓ

1.- Horari dels establiments públics.

S'està posant molt d'interès en el fet que els bars, pubs, discoteques i al-

L'Ajuntament vol controlar la fressa de les motos. Foto Anna Viñas

tres establiments públics respectin l'horari de tancament al públic, tal com preveu la llei. S'han aconseguit avenços importants, encara que no tot està solucionat.

2.- Fressa de les motos.

L'Ajuntament ha endegat una campanya per advertir tots els usuaris de motos i motocicletes que a partir d'ara la Policia Local posarà multes als propietaris dels vehicles que sobrepassin el límit de fressa permessa per la llei. Aquestes multes es tramitaran a través de la "Jefatura Provincial de Tráfico".

3.- Parada d'autobusos.

S'ha instal·lat una marquesina al començament del carrer Panedes, per tal que els usuaris dels cotxes de línia de St. Feliu a Girona puguin gaudir d'un refugi per al fred i l'aigua.

4.- Abocador d'escombraries.

La Mancomunitat Intercomarcal de la Conca del Ridaure, de la qual forma part l'Ajuntament de Llagostera, formada per solucionar el problema de l'abocador i controlar la destrucció de deixalles, ha desenvolupat la 1ª fase de l'abocador de Solius i tot seguit s'entrarà a la 2ª fase.

Aquesta instal·lació permetrà eliminar les escombraries de forma controlada evitant riscos d'incendis en els boscos de la zona. Aquestes reformes obliguen a augmentar la taxa d'escombraries per tal de cobrir el finançament de l'obra.

5.- Campanya de neteja.

Properament s'iniciarà una campanya de sensibilització de la població, que a través de l'eslògan "Llagostera Neta" vol aconseguir que tots els veïns de Llagostera, col·laborant amb l'Ajuntament, es comprometin a mantenir neta la nostra vila.

SANITAT
I SERVEIS SOCIALS**1.- Dispensari Municipal.**

El passat mes d'octubre va començar a funcionar el nou centre d'assistència primària, on s'han centralitzat tots els serveis assistencials: metges, practicant, llevadora, psicòleg, podòleg, assistent social i Creu Roja. Tant nosaltres com el personal mèdic estem molt contents del seu funcionament.

Coincidint amb la inauguració del Dispensari, va sorgir un conflicte amb l'anterior practicant, Sr. Jesús Portas. Com que tots reconeixem la seva vàlua professional i sabem que era una persona apreciada en el poble, volem explicar quines varen ser les discrepàncies entre el Sr. Portas i l'Ajuntament.

El Sr. Portas va proposar que l'Ajuntament li pagués un substitut que ocupés el seu lloc totes les tardes per poder-les tenir lliures. A canvi, ell s'oferia per obrir el Dispensari al matí i administrar-lo. En un principi ens va semblar que era una proposta que es podia estudiar, però, en analitzar-la detingu-

dament, hi trobarem molts impediments:

a.- La persona que Sanitat designa per ocupar el lloc de practicant està obligada a unes hores determinades d'atenció al públic i ha d'estar localitzable les 24 hores del dia per serveis d'urgències.

b.- Una de les contrapartides que oferia el practicant era obrir la calefacció els matins, però s'ha de recordar que el Dispensari té calefacció automàtica. Tampoc era un servei d'utilitat el fet d'obrir el Dispensari a primera hora del matí, ja que tampoc hi hauria els serveis mèdics per atendre la gent.

c.- Si l'Ajuntament acceptava pagar una persona que substituís el titular de la plaça, es feia co-responsable de la seva actuació i de qualsevol problema que hagués pogut sorgir.

d.- Per què l'Ajuntament havia d'assumir una despesa de 40 o 50.000 pta. al mes, si el practicant titular cobrava de Sanitat el sou d'una jornada completa?

e.- Si l'Ajuntament acceptés pagar un substitut per l'horari de tarda del practicant, provocaria un greuge comparatiu amb els altres treballadors de la sanitat. Per quina raó això només s'hauria de fer per al practicant?

Per tot això, i no pas només per motius econòmics, varem considerar inviable la seva proposta i no va ser acceptada.

Tot i això, l'Ajuntament farà tot el possible perquè l'assistència sanitària a Llagostera mantingui el seu nivell de qualitat.

2.- Llar d'Infants "El niu".

Davant la situació creada a la Llar d'Infants per les desavinències entre l'Associació de Pares i les educadores, l'Ajuntament va decidir municipalitzar aquest centre mitjançant la creació d'un Patronat Municipal, que a partir d'ara gestionarà la Llar d'Infants.

Actualment disposa d'una plantilla de 4 educadores, 1 auxiliar i 1 persona de neteja.

3.- Assistent Social.

A partir de les recomanacions de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials s'ha creat una Unitat Bàsica d'Actuació Social Primària, formada pels municipis de Vilablareix, Aiguaviva, Fornells, Quart, Llambilles, Campllong, Sant Andreu, Caldes de Malavella, Cassà de la Selva i Llagostera.

L'encarregada d'aquest servei és l'Assistent Social Rosa Duran, que rep les consultes al Dispensari Municipal.

Rosa Duran —assistent social— que té consulta els dimecres al Dispensari.
Foto Anna Viñas

FESTA MAJOR

A continuació publicarem els ingressos i les despeses de totes les activitats de la passada Festa Major:

DESPESES

Envelat	4.696.490
Cercaviles	91.000
Sardanes	290.410
Correfoc	75.000
Ball de matinada	50.000
Xocolatades	73.810
Exposició de papallones	55.300
Esbart Dansaire	51.000
Concursos de cartells i balcons	30.000
Gimkana i Jocs de Cucanya	37.291
Festival infantil	75.000
Havaneres i Cremat	104.252
Publicitat	400.064
Jornals	244.115
Bar	751.035
Despeses diverses	134.681
TOTAL	7.159.448

INGRESSOS

Envelat	2.705.600
Curset de ball	156.000
Bar	1.170.720
Recaptació voluntària comerços	362.600
Taxa firaires	765.300
Venda llotges	344.000
Venda abonaments	854.600
Ingressos diversos	43.750
TOTAL	6.402.570

TOTAL DESPESES	7.159.448
TOTAL INGRESSOS	6.402.570
DÈFICIT	756.878

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Any 1548.— Els exèrcits catalano-espanyols són derrotats i destruïts a Grècia pel turc Mahometo; més tard, els catalans tornen a la lluita per recuperar els territoris. Entretant el rei d'Espanya firma la pau amb França, per poder tenir les tropes lliures per combatre els pirates.

El vuitè Baró de Llagostera, Martí Guerau II de Cruïlles, dona permís als Albertí per construir corrals i torre de defensa a la casa de Llagostera. Ja a l'any 1541 aquest mateix baró va donar el títol de CAVALLER a en Pere Albertí Doncell.

A Cassà de la Selva s'està bastint el palau i la torre SALVÀ, que més tard, per casament, passà a la família Albertí de Llagostera.

Any 1561.— Martí Guerau II de Cruïlles, abans de morir i sense fills, dona en testament a Pere Albertí totes les seves possessions de Llagostera, menys la peça de terra anomenada LA COROMINA. Aquest document està firmat al Puig del Castell de Llagostera.

Els Llambí estan obligats, com a senyors útils, a fer un CAPBREU i una declaració de les propietats en què el Monestir de Sant Feliu de Guíxols té dret a cobrar dècimes, tasques, terços, laudemis, foriscapis i delmes de cornalatge; per Nadal tres gallines i setze sous barcelonesos; per Sant Miquel, set parells d'ous; per Sant Feliu i per Tots Sants, mitja quartera de blat de bona qualitat.

Els frares tenen dret a tallar i recollir llenya del bosc de la costa de Ridaura, per escalfar-se i per al forn de pa. Quedant perdonats els Llambí dels treballs de joves, cavades, veremades i peus de porc (pernils) que abans havien de donar al monestir.

També en aquest document, els Llambí han de reconèixer i declaren, que el Baró de Llagostera té dret als delmes de tota una altra llista de propietats, que a vegades s'entrecreuen amb els drets dels frares, havent-hi disputes. Tots els propietaris de finques han de fer el mateix de cara a altres monestirs. Els Gotarra

han de declarar al Monestir de Santa Maria de Ridaura d'Olot; aquest priorat va continuar almenys fins a l'any 1700 regit per l'abat de Camprodon. Els Vidal depenien del Sant Sepulcre de Jerusalem igual que a Can Prats de Mata, però aquestes últimes obligacions ja havien estat derimides pels propietaris.

Any 1571.— Regnant Felip II d'Espanya, successor de Carles I d'Espanya i V d'Alemanya, s'obté la gran victòria espanyola contra els turcs a la batalla de "LEPANTO". La majoria dels combatents i mariners eren catalans, comanats per en Lluís de Requesens i en Joan de Cardona. Hi havia vuitanta oficials de marina de Sant Feliu de Guíxols; en Pere Roig de Sant Feliu, fou el que aferrà la nau capitana del turc, probablement hi havia gent de Llagostera i d'altres poblacions de la rodalia. I també, com ja és sabut, hi fou ferit en Miguel de Cervantes (el manc de Lepant).

Els turcs, rabiosos, l'any 1575 tornaren per represàlies amb trenta naus i destruïren altra volta Palamós després de robar-la, assassinant la majoria de la població.

Els germans Joan i Francesc Mundet, procedents de França, compren una masia derruïda a les muntanyes de Caulés per reconstruir-la, als marquesos s'Aitona, ducs de Medinaceli, que són senyors de Maçanet i Vidreres.

Nicolau Moret de Llagostera, havia estat condemnat per heretge i devia pagar un censal al rector de la Santa Inquisició, per la qual cosa, Bartomeu Gotarra com a garantia, va embargar el Mas Blanes ja que en Blanes havia avalat en Moret, que no va poder pagar.

Any 1576.— Va morir Jerònima Beneta Descoll, novena baronesa de Llagostera, vídua de Martí Guerau II de Cruïlles, no tingueren fills, i l'heretà el seu nebot Dalmau de Rocabertí Tagamanent, que fou el desè baró de Llagostera. Tingueren molts plets amb els

Cruïlles. Pere Albertí ven a Anton Gotarra (ats) Vidal de Llobatera i a la seva filla Montserrat Vidal, el bosc anomenat Puig de la Ruira.

Els notaris de Llagostera són successivament: Jacobi Albertí, Galceran Pons i Pere Ribot, en representació de Bernat Estanyol de Cruïlles, que n'era el titular.

Al bosc del Puig a Llagostera, on actualment estan instal·lades les escoles nacionals, en aquells temps s'anomenava el Puig de les Forques, s'hi penjaven els condemnats a mort. Més tard es va anomenar el Puig del General, perquè a la masia que hi havia (avui desapareguda) s'havia allotjat el comandament de les tropes del general francès SAINT-CIRT.

Miquel Morató, és sagristà; Sebastià Piferrer, Salvador Galceran i Tomàs Anglada són els domers de l'Església de Llagostera.

Any 1584.— BAN DE PERE ALBERTÍ, governador general i procurador de la Baronia de Llagostera i Caldes de Malavella, en nom del noble baró, Dalmau de Rocabertí i Tagamanent, fill de Jaume Rocabertí i Aldolça Descoll. Després de desautoritzar alguns batlles de la comarca i anomenar jutge en Galderic Coll de Girona, i nous batlles, obliga a tothom a denunciar la presència de gent armada, francesos i fascinerosos que es vegin per les rodalies, i amenaça amb pena d'anar a GALERES, el que no compleixi l'ordre. És probable que eren mesures contra els plets dels Cruïlles.

Existeix un llibre d'aquest any, que és un registre dels afers de la Baronia de Llagostera, Caldes, Santa Cecília i Franciac, en què es pot entendre el que passava en aquell temps i de la forma que vivia la gent. Aquest llibre el va descobrir en Joaquim Arbuser i Turon, en fer l'Ajuntament unes obres de consolidació del castell.

El notari d'aquesta època fou en Jacobo Albertí.

Originals

Iliçons de natació

VAIG aprendre a nedar a la memorable Platja d'Aro; tenia vuit anys, era un marrec tossut i entremaliat; anava amb companys més grans que no pas jo, que se m'enduïen més enllà del "Cavall Bernat" per tirar-se un a xombo des de les roques de sota l'únic hotel que existia, el d'en Poldo.

Quan estàvem despullats (jo n'era molt llest perquè solia portar solament camisa i calces amb un elàstic en banyolera), els grans es tiraven a l'aigua amb l'afecció consegüent; a mi, no em donaven temps de cercar un rabeig com per a banyar-me a gust, sinó que em donaven una empenta i... al xombo com ells; tots gaudien i reien menys jo, que em trobava de sobte cobert d'aigua sense saber com sortir-me'n. Ja us podeu figurar els meus esforços per sortir d'aquella fondària i arrapar-me allà on pogués; si no ho aconseguia, els més grandassos em treien amb una embranzida, després de veure'm engolir l'aigua perillosament més d'una vegada.

Aquest fet hauria provocat un rompiment d'amistats i m'hauria desviat d'ells per sempre, però jo era tossut i aventurat per un cantó, i per l'altre desitjava intensament aprendre de nedar com els grans. Encara que fugís per tot el dia, l'endemà, quan passaven per la pineda, davant de la nostra

tenda de llençol, sentia una recança en no serguir-los. Bastava que un d'ells m'insinués:

- "Què, no vénis?", o bé

- "Apa, vine, que avui no t'hi tirarem".

I jo seguia com un gosset recelós per l'escarment d'altres vegades. Però arribàrem a les roques i... tot succeïa igual: el sol picant, les cigales allà dalt dels pins amb el seu ric-rac eixordador...

Ens despullàvem... Jo, amb la natural cautela.

- "Que no et banyes?... avui que fa tant calor...", feia un.

- "I l'aigua és tèbia", un altre.

- "Quina mar!", exclamava el de més enllà.

- "És clar", pensava jo, "per què he vingut sinó per tirar-me a l'aigua?", però no volia que m'hi tiressin aquells malvats.

Sigui com vulgui, el cas es que repetia, i amb una setmana vaig aprendre a nedar. El procediment era atrevit, però al final d'estiu nedava com un peix, com el primer que pogués haver-hi. Tant és així que quan vingué el pare amb la tartana per tornar-nos a Llagostera, va quedar sorprès de la meua audàcia, i més quan l'avia li havia mandat l'encàrrec que em vingués a buscar perquè ella no em podia governar, car sempre fugia del seu

control per anar a l'aigua, sense que res ni ningú m'hi posés aturador.

La bona dona ho havia provat tot. Em deixava banyar a la platja, al davant de la barraca, a condició de lligar-me el cos amb una corda llarga, que ella aguantava amb confiança i bona fe, però quan jo em sentia amb l'aigua al pit, ella estiva, privant-me d'anar endins i de nedar desimbolt; això era impossible.

Me les vaig agençar per desfer-me i, mentre nedava lliure i feliç, la pobra àvia estirava confiada... fins que es veié la corda neta i sola a les mans, i jo convertit en un puntet bellugadís allà, enmig de la blavor immensa. No cal dir la desesperació de la vella; si no hagués tingut els cabells blancs, això hauria bastat per a tornar-los-hi de repent.

Mentrestant, valga'm Déu!, les seves exclamacions feien acudir xics i grans a la platja, creient seriosament que algú es negava. Però els bordegasos companys meus, que moltes vegades m'havien forçat a capbussar-me allà a les roques, la calmaron en part dient-li:

- "No tingueu por, Vicenta, el noi ara ja no és una mainada, sap més de nedar que nosaltres, no cal pas que us amoïneu, ja tornarà, de res valdria que li anéssiu al darrera".

I la pobra dona quedava ronca de tant cridar, i jo sortia fresc i tremolós, com si res.

Quantes vegades he anyorat aquell temps i la Platja, en aquelles circumstàncies en què la gent que m'estimava em deia, bo i renyat-me, que m'havia convertit en un "pillet" de platja.

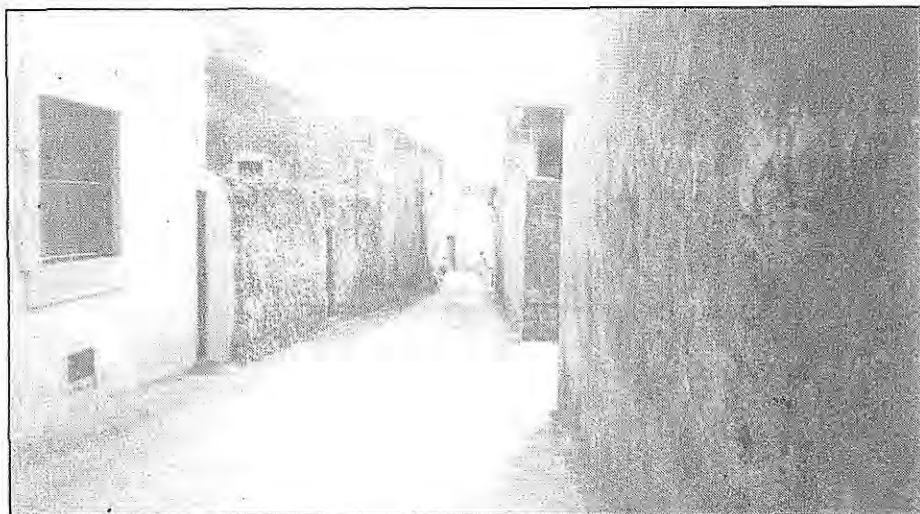
Josep Calvet

Cal eixamplar el carrer de la Doma

És inqüestionable que l'home aspira sempre i desitja purament veure les coses ben fetes i elaborades dia darrera dia. Per això a la nostra vila ha tendit i tendeix molt sovint fer possible els oportuns canvis estructurals urbans, que amb els pas del temps, hom ha pogut observar s'ha produït una successió millora urbanística, que ha deixat el poble més atractiu. Així ho hem experimentat, ja que s'ha fet realitat carrers amples amb voreres espaioses, positivint la plaça més gran d'en Romeu, coronar un parc molt bonic davant la Torre, etcètera. I és que pensar i executar coses pel benestar general de la població, és una bella cosa que entusiasma a tothom. I preparar-la per poder comptar per ser ben aconseguida amb cooperació comú, és un deure que tots tenim irrenunciable. I si per fortuna hi haguessin encara més persones que assumissin aquesta acció tan digna, creieu que es podria anar molt més endavant. Perquè és com recomanar un esperit constructiu en vies de transformar les coses que fan nosa o estan en mal estat, en un canvi més aprofitable i adequat. A vegades aquesta idea sol intuir-se quan es passeja pel poble. Llavors en el consol que esdevé del badar, hom s'encanta pels carrers i places. I és cert que neix la idea màgica del bon gust de pensar fer-hi tocs amb correcció de millora i encís. Per això donant un tomb per la vila, n'hi ha prou per descobrir que es pot reforma-hi. Ben mirat és un pol d'atracció moral que posat en pràctica genera profit i aconsegueix un poble més bonic i competent.

Llagostera té uns carrers estrets a la part alta i antiga de la vila, en aquests rodals tan remots, s'hi escauen de meravella. Però el carrer estret de la Doma n'és un que mai no s'hi ha fet cap reforma d'eixample. I tant que li convé. Aquest carrer estret, anomenat singularment de pànic pels vianants, no hi ha cap dubte que és el més preocupant que hi ha al poble pels transeünts i xofers. Ho és tant, perquè a més de ser estret no hi ha la protecció de voreres per poder passar la gent. I a la part baixa, els autos, no poden precisar perfecta l'entrada de

"Dóna més aviat la sensació indiscutible de ser realment estret, tenebrós i de mal passar".

l'encreuament quan pugen i baixen els vehicles pels carrers adjacents que hi enllacen. No s'hi veuen fins que els engins motoritzats són gairebé a topar-se. Es pot dir que és un carrer que no té cap element bo ni atractiu. Dóna més aviat la sensació indiscutible de ser realment estret, tenebrós i de mal passar.

Probablement, quan va ser construït, fou perquè prengueren les mides rectes des de davant de can Quimet carnisser fins arribar al final actual. I com que ja hi havia, construïda més antiga, la casa de l'estanc de dalt, devien calcular i ordenar la majoria d'aquella bona gent que es dedicava a l'agricultura, que mentre hi poguessin passar carros de pagés carregats i encimbellats de palla, userda, menjar pel bestiar, etcètera, ja n'hi havia prou. Crec que ja s'estén bé, o sigui carros ambalumats fins on ja podia arribar la força per enlairar els espelts que recollien dels camps. Per això deixaren només l'amplada estreta tan limitada de dimensió, fins i tot, no els quedà prou espai per fer-hi voreres, les quals avui són tan útils arreu dels pobles ben organitzats, per poder-hi transitar amb justesa perfecta vianants i carruatges. Si més no, el transport mentre fou una necessitat de tracció animal i de sang, aquell càlcul fou passable o gairebé perfecte.

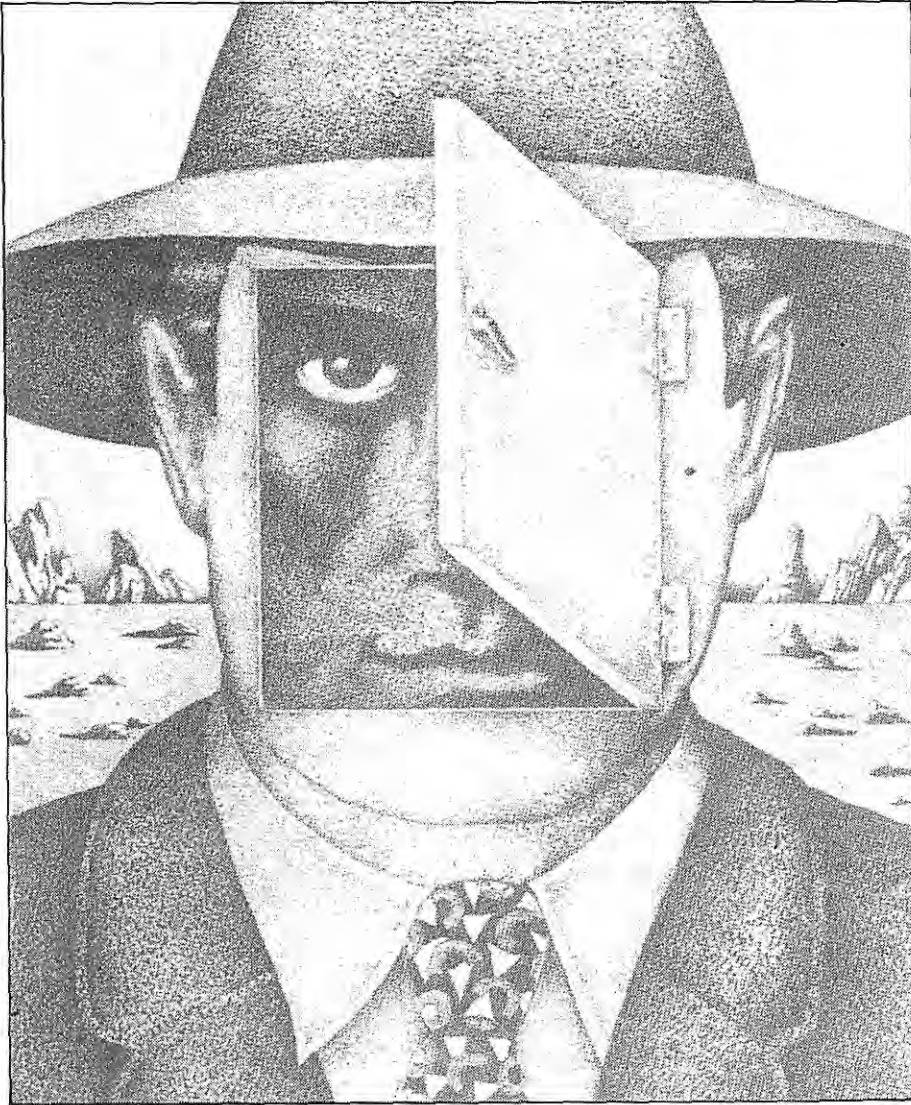
Però avui en dia és insuficient i altament perillós. Això no costa gens entendre-ho, sobretot quan un camió

modern i gros s'atreveix a enfilarse aquest esfereïdor carrer. I malgrat que es faci conduint amb precaució, és veritat que és una activitat de perill imminent ineluctable, ple d'espant pels vianants. I aquest cas tan crític són repetits freqüentment. Per això tothom valora al màxim la necessitat que hi ha indiscutible d'eixamplar el carrer de la Doma.

Conseqüent aquesta angoixa de conjunt general social, seria una bonica cosa, doncs, veure-hi desenvolupar l'atenció i activitat de l'Ajuntament per convertir-ne una eixample que es pogués utilitzar de gran via transversal, que de fet seria la més llarga de la població, ja que duu des de la carretera de Caldes fins arribar al cementiri. Però mentre no es modifiqui l'amplada, hi haurà grans conflictes en trànsit rodar. I un dia podria passar quedar-hi alguna persona esclafada a la paret per un vehicle, cosa que seria una desgràcia molt sentida per a tothom.

Tant de bo, doncs, que aquesta aspiració i anhel que és tan sentit per la gent de la vila, es pugui veure aviat solucionat per la bona acció d'ordenació de l'Ajuntament, car així desapareixeria per sempre més l'angúnia tremenda i permanent d'inseguretat ciutadana, on actualment hi circulen tants automòbils i transeünts!

Inesperat encontre

ERA el final d'una tarda qualsevol d'un dia gris del mes del fred. Passejava pels carrers de la ciutat un home amb una gavadina de color marró fosc, per sota dels genolls es veien uns pantalons de vellut que per el color fort que tenien semblaven acabats d'estrenar. Qualsevol que el veiés podria pensar que aquell home portés guants a les mans, però en un principi no es podia afirmar donat que les portava amagades dins les butxaques de la gavadina, tot era qüestió de probabilitats i en certa manera distreien la meua ment.

El seu pas era decidit i ferm encara que lent per la manera de caminar. Al damunt del cap portava una gorra de color gris envoltada amb un cordill de to brillant.

Des de que el vaig seguir, i en més certesa quan anava per un carrer conegut de la ciutat, vaig esbrinar allà on es dirigia.

El dia començava a enfosquir-se més de pressa del que és normal aquesta època de l'any, donat que els carrers eren cada vegada més estrets. Els primers fanals encesos dels bordells anaven descobrint les ombres de tots els objectes, perquè molt aviat es feia de nit. I amb la nit començava la vida per aquells carrers, esdevenia un respir per tots aquells que s'amaguen de la claror i esperant la foscor de la nit, cerquen un refugi que els cobreixi de tota realitat.

Era completament de nit, i com aquell que entra a una cova per primera vegada, jo m'endinsava pel carrer Vell de la ciutat. L'ambient creixia a mesura que anava avançant i es feia més dens i empudegador, les tavernes s'omplien de clients assidus i fidels, com si d'una segona residència es tractés.

M'aturava davant la porta de vidre d'algun bistro, per passar desaperce-

but i guardar un distància prudent davant d'aquell home que seguia. Mirava cap a l'interior com si cerqués algú que hagués perdut, però intentava no topar-me en cap mirada per evitar tota mena de vacil·lació i ferir la susceptibilitat d'algun beveder empedreït. Enmig d'un aire viciat, les cartes eren tirades damunt la taula per iniciar el joc, els jugadors no es miraven mai l'un a l'altre, gairebé tots ells tenien el cabell bru i la pell de la cara colrada. Aparentaven tots ells una quarentena d'anys en amunt, portaven jerseis de llana gruixuts de diferents colors, i el que no portava la cigarreta als llavis estava bevent. El fum del tabac era espès i blanquinós en sortir de la boca, tot seguit quan el reflexe de la bombeta deixava de fer tal efecte, desapareixia per damunt de la llàntia penjada i enfocada a la taula de joc.

L'home misteriós no s'aturava, el seu pas seguia constant, i ni tan sols es va girar una sola vegada. Ignorava tot allò que l'envoltava, però de ben segur que no era la primera vegada que passava per aquest indret.

Una prostituta estintolada davant la porta del bordell s'insinuava davant la presència dels vianants nocturns, la mirada era carregada de perversa seducció que s'anava esmicolant a la vegada que s'adonava que ningú li feia cas.

Al final del carrer es veia molta llum, hi havia una plaça molt gran on hi confluen set carrers, uns dels quals era el carrer Vell. Quan jo arribava a la plaça l'home de la gavadina es trobava al bell mig d'aquesta. Per primera vegada li vaig veure la cara, vaig arrencar a córrer cap a ell, ens vam saludar, era l'Albert Torner, un famós detectiu -i company de professió- que seguia la pista d'un gos pequinès perdut a la comtessa Bianca Moscatella en el moment de baixar del vaixell durant la seva arribada.

Vaig haver de dissimular com vaig poder la meua sorpresa, si li hagués dit que vaig passar tota la tarda seguint-lo, es posaria a riure com un boig.

De la plaça estant entràrem per un carreró fins a perdre'ns entre la foscor de la nit i la poca gent que aquella hora encara cerca refugi en un bar. Nosaltres anàvem a celebrar el nostre encontre a una taverna que hi ha prop del moll.

Pere Cañiguer i Barnés

Parlem de Catalunya

Recordant Lluís Companys

AQUESTA vegada, a més de parlar de Catalunya, ho faré de catalans, però de catalans de veritat. I dic això darrer perquè és decebedor el fet que siguin tan nombrosos els catalans que necessiten ser catalanitzats.

Avui, en concret, parlaré d'un català, nascut el 24 de juny de 1886 a la vila de Tàrròs (comarca del Pla d'Urgell) i que es deia Lluís Companys i Jover. Segrestat per la gent del mal en terres d'exili, el convertiren en màrtir de Catalunya en afusellar-lo el dia 15 d'octubre de 1940 al fossar de Sta. Eulàlia del Castell de Montjuïc.

Nascut en una casa pairal de família de creients, i a la vegada molt nombrosa, amb els seus vuit fills, sentí de ben jove uns acusats sentiments d'estima pels desvalguts, fet que el portà tot seguit a convertir-se en ferm lluitador per la millora social de la classe humil.

Batxiller als setze anys, cursà i assolí la carrera de Dret juntament amb seu germà Camil. De ben jove, 19 anys, actuà en el moviment de "Solidaritat Catalana", formada el 1907, on entre altres coses presidí una comissió de joves solidaris que anaven a saludar l'apòstol del federalisme, Francesc Pi i Margall, amb motiu d'una vinguda seva a Barcelona, lloc on va néixer, encara que per necessitats polítiques visqués a Madrid.

Quan la "Solidaritat" deixà d'existir s'arreglerà al nou partit d'"Unió Federal Nacionalista Republicana", creat pels homes de la seva ala esquerra, o sigui, per l'èlite del progressisme del moment, com eren els Carner, Coromines, Sunyol, Bastardes, Lluhi, Rissech i molts d'altres.

Des del 1906 al 1931 no hi ha en la política de Catalunya cap manifestació on Lluís Companys no prengui part. Cal recordar les moltes lluites socials, la Solidaritat Catalana, l'Assemblea de Parlamentaris, les repressions a Catalunya d'Arlegui i de Martínez Anido, les conspiracions contra la dictadura de Primo de Rivera, la temptativa fallida de Sánchez Guerra, la sublevació de Jaca i la jornada electoral del 12 d'abril, precursora de la Segona República.

Fou un polític coratjós, obstinat i apassionat, amb uns ideals que moltes vegades el portarien entre reixes i pels quals hauria de morir. Una de les condicions per la qual més el valoraren fou que deixava actuar els elements en qui havia dipositat la seva confiança. Sentimental i complex, covava dintre seu un gran foc, la flama dels principis defensats tothora amb valentia i fins a la fi amb totes les conseqüències.

En arribar la República, tingué diferències amb en Macià pel fet que ell s'havia avançat proclamant la República des del balcó de l'Ajuntament barceloní, cosa que produí que momentàniament es recollís a casa seva. Francesc Macià, però, en un gest que l'honorà, anà a buscar-lo i aclarí els malentesos.

Una altra de les bones condicions que tenia, era que sabia quin peu calçava. Així ho comunicava en unes hores fosques, des de la presó de Madrid, en una carta de caràcter particular adreçada a Jaume Miravittles, amb motiu de fer-li tramesa d'uns comentaris que havien de servir de pròleg al llibre "Crítica del 6 d'octubre", d'un figuerenc, aparegut l'any 1935.

Una carta on manifestava una franquesa i una humilitat que per a molts haurien de ser exemple i on deia: "Sou excessius quan tracteu de mi en la bondat, penseu que jo no sóc res al costat de l'alçària amb què se'm presenta, no sóc cap estadista ni cap figura històrica. Posseeixo, sí, una sensibilitat política que em fa copsar quasi a l'instant la claredat d'una orientació, i vaig seguint-la. Catalunya no ha donat grans polítics, potser l'home era en Layret. El destí ha usat de mi per uns moments de la vida de Catalunya, però aquests tenien necessitat d'un home superior, essent aquesta la meua tragèdia".

És útil i orientador tenir una visió panoràmica de com era la realitat social i política de tot aquest anterior període, que començà en encetar-se el segle que vivim fins arribar a la proclamació de la Segona República (14 d'abril de 1931), o sigui, els coneguts segons temps polítics de Lluís Companys.

Con ja tenim dit, referent al nou partit "Unió Federal Nacionalista Republicana", una vegada dissolta la Solidaritat Catalana, es manifestà una decidida activitat política, encaminada al reforçament d'una ferma oposició a la monarquia borbònica, dita constitucional, que comandava el govern del país, encara que de fet fossin l'església i l'exèrcit els qui ho feien.

Als dos Empordà i també a la seva perifèria, es mantenien les idees republicanes-federalistes de Salmerón, Pi i Margall i d'Estanislau Figueres. Foren diputats provincials per la Bisbal, en Miquel Coris (el fabricant "Quel" de Llagostera) i el doctor Laureà Dalmau per Girona (pare de l'actual doctor Francesc Dalmau de Palamós), i també era alcalde de St. Feliu de Guixols l'industrial Josep Irla.

En Salvador Albert i Pei, com també en Salvatella, eren diputats a Corts, per la Bisbal el primer i per Figueres el segon. Anteriorment a l'Albert, La Bisbal tenia per diputat el republicà Vallès i Ribot.

És de remarcar el cas de l'Albert, que en una de les seves eleccions derrotà Francesc Cambó, gran figura política i líder de la Lliga, el gran partit de les dretes catalanes. Aquesta formació tenia el seu segon, J. Ventosa i Calvell, com a diputat a Corts de forma inamovible per Sta. Coloma de Farners, el qual sortia quasi sempre elegit per l'article 29, o sigui, sense contrincant.

Girona capital tenia com a diputat a Madrid el carlí Dalmaci Iglesias, el qual donà motiu perquè la ciutat de Girona esdevingués quatre vegades immortal (segons l'humorista diputat Soriano).

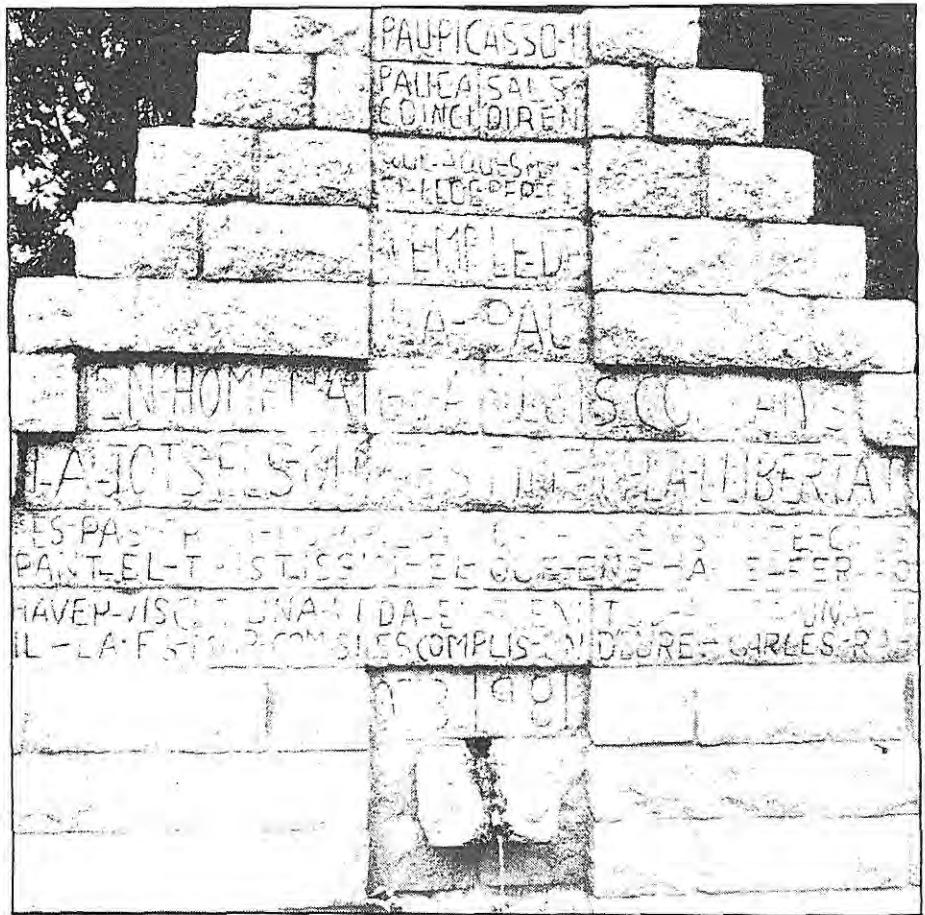
També prengué cos, sobretot a Barcelona, el Partit Radical del farsant i anticatalà Alejandro Lerroux; aquest qualificatiu era motivat pel fet, almenys així es deia, de ser un enviat del centralisme espanyol per tal d'obstruir la renaixença del catalanisme. Aquests partits arribà a tenir molta força, sobretot a Barcelona capital i també una mica a la resta de Catalunya. A Llagostera n'hi havia mitja dotzena, en canvi a la veïna Cassà eren força nombrosos. Per les terres de Lleida abundava el republicanisme, amb les grans figures del doctor Humbert Torres, Perenya i Marcel·lí Domingo a Tortosa.

He fet esment d'en Francesc Layret, home inquiet i somniador, conderat per Companys com una mena de mestre seu. Es conegueren en el si de la Universitat, essent ell d'una edat un xic superior a la seva. Layret era el cervell d'una colla d'amics i companys, malgrat la seva inferioritat física, que l'obligava a caminar en crosses. Com a prova de la seva bondat se l'anomenava "advocat dels pobres".

Quan Layret fou assassinat era diputat a Corts per Sabadell i el seu amic Companys estava empresonat al castell de "La Mola" a Maó. Es pensà tot seguit a presentar-lo a ell com el candidat en el seu lloc, a fi d'aconseguir-ne l'alliberament i a la vegada honorar el seu mestre. Les eleccions fetes el 20 de desembre de 1920 foren molt disputades, ja que tenia com a contrincant un gran català i patriota, en Manel Falguera i Duran, la tasca del qual a l'enyorada "Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana" s'ha trobat a faltar en molts moments.

Guanyà Companys amb 3.532 per 3.103 de Falguera. I ja tenim Companys, sortit de la presó, a les Corts de Madrid, per menar una sàvia i valenta actuació.

Layret, Seguí i Companys, tres noms que fan una trilogia de lluitadors inconformistes. El quinquenni que va

Monument a Companys al Coll de la Manrella.

del 1917 al 1922 és ple de decisions compromeses per part d'aquests homes d'ideals abrandats i humans. Moriren assassinats als 40 i 37 anys d'edat els dos primers i afusellat el tercer als 58 anys, en les dates respectives de 28 de novembre de 1920, 10 de març de 1923 i el 15 d'octubre de 1940.

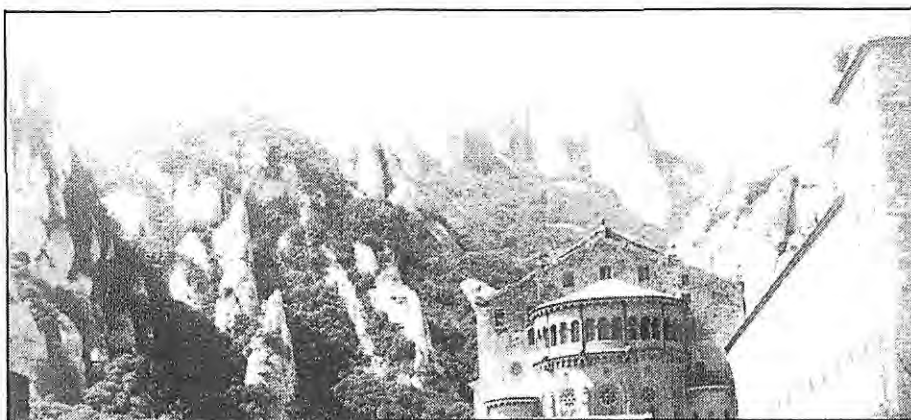
Salvador Seguí, o sigui, "el Noi del Sucre", era un xicot d'uns dots excepcionals. Amb la seva gran i vibrant oratòria sabia fer-se seva la difícil massa del sindicalisme, massa formada majoritàriament per gent no catalana, molts immigrants que venien a Catalunya en busca de mitjans de subsistència.

Era un bon català, nascut al mateix poble que Lluís Companys. Tenia inclinacions polítiques, però la mort el sorprengué quan era militant o líder de la CNT, no de la FAI. Es pot ben dir que en això darrer era una cas semblant al d'en Joan Peiró, segrestat com en Companys i també condemnat a mort, pena de la qual hauria pogut salvar-se si hagués acceptat de claudicar ingressant als Sindicats Verticals, creats per la dictadura.

La devallada de la monarquia d'Alfons XIII fou motivada pels seus propis errors, i la imposició de la dictadura de Primo de Rivera en fou el fet més decisiu. Un altre cas greu el constituï el cas dels Fets de Jaca, amb l'afusellament dels dos joves Tinents Galán i García Hernández. El que buscaven, però, els militars era salvar-se dels revessos i derrotes en terres d'Àfrica, conservant a la vegada els seus interessos i els valors de les mines del Rif. Conseqüència de tot això fou l'esclat de la "Setmana Tràgica" de Barcelona, amb la crema de convents i d'esglésies.

Aquest trencament de la Constitució per part del rei i dels militars motivà la negativa d'una bona part de polítics monàrquics a seguir servint un règim claudicant. Citar alguns dels seus noms és grat de recordar: Alcalá Zamora, pare i fill Sánchez Guerra, Miguel Maura, Osorio y Gallardo, Portela Valladares i molts d'altres.

El massís de Montserrat

MONTSERRAT és un massís format per unes muntanyes, que, com va escriure Verdaguier, els àngels les van fer i, una vegada formades, polides i ben arreglades, les serraren amb serra d'or, i per guardar-ne un record foren després batejades com a muntanyes de Montserrat, i aquest nom fou tant encertat, que avui tothom les coneix com a muntanyes sagrades, essent per molts venerades, i la gent d'aquí mateix, hom també les agraeix que aquests àngels prodigiosos en fossin tant, de generosos, de posar-li Mont-Serrat.

Aquest piló de muntanyes que formen tot el massís, unes són blanquinoses, les altres, de color gris, i en ser tan escarpades, com brusques des del seu peu, còdols de què són formades, se'n troben pertot arreu, així com també trobeu pudingues consolidades, que a mesura que passa el temps s'han gestat de tal manera, a causa de l'aigua i del vent, que les parets de les carenes de tot aquest gran massís han quedat com allisades i en alguns llocs escalonades, que moltes s'han arrodonit, i com que estan apilonades, poden haver estat les glaçades que les han deixades així, com a roques ben clavades de figures encantades, en aquell lloc tan precís.

Totes aquestes carenes són signades amb un nom, i la majoria d'elles conegudes per a tothom,

com el turó de Sant Jeroni, el més alt i destacat, així com el Pic de les Agulles i la Roca del Cavall Bernat, tenint-ne d'altres al costat, com és la Panxa del Bisbe de les Garrigues al Serrat, el Coll de Santa Maria, com la Roca del Camell, també el Torrent de Migdia i la Plana del Ocells, el Coll del Guirlo, el de la Guàrdia, Pic del Port i el de Montgros, trobem el Pas del Francesos, que també està entre tots, tenint la Roca Foradada, així com el Pic de Sant Joan, també la Roca Prenyada, la Font de la Llum, la del Portal, com també la Calavera, el Cap de Lloro i l'Elefant, el Centinella i la Nina, Cap de Gat i de Gegant, Carena les Bateries, la Plana de Sant Miquel, Cova de les Begases, Plecs de Llibre i les Tenaies, i molts altres no citats.

Totes aquestes collades, que estan plenes de turons, així com les roques pelades, que es troben per tots els contorns, semblen una serra dentada, posada de punxes amunt, ara que, en els indrets més baixos i a les vores dels serrats, allà, arbres ben grossos hi queden ben arrelats.

Les esclatxes de les roques són plenes de tomanyins, com també són les gatoses, que les trobes ben endins, de llistó i de garrigues, n'hi ha per tots els racons, tret del cim de les carenes, allà, tot són escalons,

que s'han format amb les serenes, de tants anys que fa que hi son.

En els llocs secs i rocosos i per vores de camí, de rebrols secardosos, n'hi ha pertot a desdir, però per les valls humides, no direm que és un jardí, però el que és de roure i pi, n'hi ha franges enteres, que amb treballs poden sortir, arrelant per mig de pedres, però tenen les branques esteses, cobrint-ne bé tot el sòl, deixant per tot el seu vol un coixí de fulles seques, que semblen catifes ben fetes quan de ple li dona el sol.

Aquesta muntanya divina és un símbol català, el qual tothom estima i li agrada conservar, perquè a la vora d'una roca un pastor hi va trobar una imatge molt bonica, que els àngels hi van deixar; i de tant que el sol hi pica, amb el temps que hi va passar, va quedar molt moreneta, i aquest nom li van posar, fent-li una capelleta, per poder-la resguardar.

Vora la capella petita es va fer un monestir i la imatge tan bonica avui es conserva allí amb el nom de moreneta, que és el que li fou posat, i el català ostenta la Verge de Montserrat i queda una frase tan bufona que ja crec que és ben veritat que si vols ser ben casat, abans o després de la cerimònia, has de venir a Montserrat.

Fèlix Sureda i Gotarra

El nen dels ulls tristos

ERA un dijous de primavera; març de 1985, dia de mercat al poble. El mercat és molt atractiu, plè de colors, amb els venedors ambulants i on es poden comprar moltes coses: verdures, fruites, flors, arbres, plantes, d'hortalitzes i tota classe d'articles tant per tallar com per vestir-se.

M'agrada sovint, anar a la Plaça Catalunya on s'instal·la el mercat a donar-hi un tomb. Actualment no vaig a comprar, com anys enrera. Eren aquells anys que amb deu pessetes, portava a casa el cabàs plè de verdures. Ara, els anys em pesen.

Aquell dia no em vaig emportar diners a fi i efecte de no gastar.

Estava mirant una parada de roba, quan se m'atensà un nen, d'uns vuit anys, de pell bruna —sens dubte de raça gitana— i molt famolenc. Tenia uns ulls negres molt bonics, però tristos, molt tristos... Allargà la seva mà amb un paquet de pines d'estendra la roba i va dir-me "un duro". Vaig contestar-li: "no en vull". I va anar-s'en corrents.

Aquell nen em va fer pensar molt; i vaig desitjar tornar-lo a veure.

Així doncs, vaig continuar anant al mercat cada dijous, però no el vaig trobar més. Em vaig entristir molt. El volia

trobar per comprar-li moltes pines d'estendre roba; per preguntar per ell i la seva família. A més volia comprar plàtans perquè se'ls mengés, llavors portar-lo a la fleca i comprar un pa dels més grans i coca de xocolata. M'ha-

gués agradat fer-lo somriure... i fer-li un petó.

Perquè no el vaig tornar a trobar? M'hauria sentit tant feliç donant-li quelcom! Penso, que no he d'anar més al mercat sense diners, per si em tornés a trobar amb un cas semblant.

No ho dubteu, ompla més de felicitat el donar que el rebre.

Paulina.

Els catòlics som cristians?

REINAVA Cèsar August quan va promulgar-se un Edicte, "Tothom s'ha d'empadronar". Era el primer empadronament fet per Cirino, governador de Síria.

De manera de que cada un ho havia de fer a la ciutat d'origen. Li va tocar, doncs a la família de Josep i Maria procedents de la casa de David; sortiren de Natzaret, ciutat de Galilea i anaren a la ciutat de Betlem de Judea.

En arribar a Betlem va néixer Jesús de Natzaret, que més tard fou el gran líder, que la humanitat ha conegut.

Les seves prèdiques amb metàfora contra els poderosos, el portaren a la creu, transformant-se davant del Món com a Jesucrist Fill de Déu.

Per demostrar a tota la humanitat que tenien que canviar les normes de comportament religiós, va començar

per voler néixer a un estable. Tota la seva vida va identificar-se amb els desheredats.

Som nosaltres els catòlics, dignes descendents d'aquest gran home?. Seguim l'exemple que ell ens va deixar?

Si és que ens sentim cristians, estan d'acord les nostres obres amb les nostres creences?. Jo particularment penso que no. Seguim la seva moral?. Tenim la seva enteresa davant de tanta injustícia?. Repartim, sinó del tot, les nostres pertinençes amb els més necessitats?.

Jo demanaria a tots nosaltres, els catòlics, un sola cosa: reflexió i conseqüentment concedir obres i donacions directament als humils.

Josepha Isalgué

Trenquinell de Llagostera

**MODA SPORT
M. CANO**

**GRAN ASSORTIT EN XANDALLS.
PANTALONS XANDALLS SOLTS
I ROBES ESPORT**

**A LLAGOSTERA: C/. Camprodon, 2 (al costat del Banc Bilbao)
TEL. 83.09.71**

Obert tardes de 5 a 8. Dilluns tancat.

**ANUNCIEU-VOS
al**

Butlletí

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

**COMERCIAL
LLAGOSTERA**

TOT PER A LA MAINADA

**JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS**

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

El Patronat Municipal d'Esports es consolida

«Avui, els assumptes de l'esport en un principi tenen la mateixa importància que qualsevol àrea, sigui cultura, ordre públic, urbanisme, etc. L'esport ha arribat a la majoria d'edat». Amb aquestes paraules, Lluís Vilaplana, president de la Junta Rectora del Patronat d'Esports, donava entrada a una anàlisi del marc que ha propiciat que el passat 20 de desembre, en una sessió general ordinària de la Junta, hi participessin la quasi totalitat de les entitats llagosterenques que, d'una manera o altra, estan relacionades amb l'esport.

L'assemblea va ser presidida per l'alcalde Narcís Casas, president nat del consell del patronat. A més dels components de la Junta: Lluís Vilaplana, president; Josep Mir, sots-president; Ramon Soler, tresorer; Dolors Ruiz, secretària i Lluís Vert, vocal; van assistir a l'acte representats de la Unió Esportiva Llagostera, del Club de Bàsquet Llagostera; del Llagostera Competició, del Club d'Handbol, de l'Associació de pares del Col·legi Lacustària, de l'Associació de pares del Col·legi Ntra. Sra. del Carme, del Club de Futbol Sala, del Casal Parroquial Llagoste-

La cursa popular de Sant Esteve va tenir més participació que mai.

Foto: Francesc Terradas.

renc, i del Casal Parroquial Llagosterenc, secció esportiva. També hi eren presents Francesc Nuell i Josep Pinto, com a monitors d'esports, i Lluís Nuell, Alfons Elordi i Salvador Devant com a regidors de l'Ajuntament.

En una atmosfera d'optimisme, on el concepte d'un «ideal de treball esportiu» és defensat, «perquè no hi ha empresa més supeditada a caure que aquella que no s'alimenta d'ideals», s'aprova el pressupost del proper

Restaurant

Hostal

Mas Roure

Telèfon 83 12 02

Carretera Vidreres a Sant Feliu

Llagostera (Girona)

exercici, que serà de 3.300.000 ptes., cosa que representa un 10% d'augment respecte de l'anterior. També, com l'any passat, es compta amb l'exposició de la piscina municipal. D'altra banda, J. Mir diu que està previst que les obres del pavelló municipal comencin d'aquí a tres mesos.

Referent a les activitats realitzades el 1988, es ressaltà l'esport escolar, la final del cros comarcal, la cursa 100 km. Margarida Frigola, el campionat d'estiu de futbito, el curset de natació i la col·laboració en la festa de Sant Cristòfol.

La sessió es clou amb les paraules de complaença de Vilaplana, que demana de «tenir la seguretat que estem en el bon camí per fer coses importants». Avisa, però, de no «caure en la temptació del conformisme. Els poders públics han de proporcionar-nos mitjans que siguin el marc de la nostra actuació. Ara bé, mai no es podrà suplir la vostra afició, el vostre treball, la vostra estima per les institucions a què pertanyeu. Aquí radica la vostra força, que és insubstituïble.»

Els reis dels empats

El primer equip de la Unió Esportiva Llagostera porta aquest any una temporada força regular. Fins la jornada del 28 de febrer passat, havien jugat un total de 22 partits, amb cinc victòries, deu empats i set derrotes. Segons l'estadística que elabora setmanalment el Punt Diari, el porter Lloveras, és l'home més regular, amb 23 punts. Pascual II, amb dotze gols, és el primer goleador de la Unió. Els resultats fins aquella jornada han estat els següents:

Llagostera, 0 - Salt, 2
Salt, 1 - Llagostera, 1
Llagostera, 3 - Farners, 1
Farners, 0 - Llagostera, 0
Llagostera, 1 - Anglès, 2
Anglès, 1 - Llagostera, 4
L'Escala, 4 - Llagostera, 0
Llagostera, 1 - L'Escala, 1
Palafrugell, 2 - Llagostera, 0
Llagostera, 1 - Palafrugell, 2
Coma-Cros, 1 - Llagostera, 1
Llagostera, 3 - Abadessenc, 1
Cassà, 1 - Llagostera, 0
Llagostera, 0 - Pals, 0

Maçanet, 2 - Llagostera, 4
Llagostera, 1 - Roses, 1
Hostalric, 2 - Llagostera, 2
Llagostera, 1 - Arbúcies, 1
Torroella, 1 - Llagostera, 0
Llagostera, 3 - Bisbalenc, 3
Llagostera, 1 - Montagut, 1
Llagostera, 3 - Besalú, 0

El 28 de febrer la Unió ocupava el desè lloc de la classificació amb vint punts i quatre negatius. El líder destacat era el Palafrugell amb 38 punts.

Primer equip

Preparador: Arseni Bosch i Bars.

Delegat: Nicolàs Molina.

Jugadors: Pompeu Pascual Gifre, Domènec Pascual Gifre, Salvador Malagón i Granados, Jesús Malagón i Granados, Joan Lloveras i Ventura, Francisco Pareja Aguilera, Ferran Gómez i Nieto.

Agustí Vila, Víctor Domènec, Joaquim Cruset, David Moyano, Luis Rodríguez, Vicenç Comas, Manuel Cherta, Josep Miquel, Ramon Garcia, Xavier Paradedà, Albert Roger, Manel Puigvert.

Col·lectiu de Redacció

El regidor d'Esports, Josep Mir, lliura la copa a Pareja, capità del Jorma.

Foto: Vall-Ilosera

El 2 de setembre va tenir lloc l'acte de cloenda de la 6a. Edició del Torneig d'Estiu de Futbol-Sala de Llagostera. A la pista polisportiva, abans d'un ball popular, es lliuraren els premis als guanyadors. La classificació final, va ser aquesta:

- 1.- Josma-Jardinet
- 2.- Teixits Angel Hernández
- 3.- Bronx
- 4.- Spandaus
- 5.- Caenos
- 6.- Patronat Municipal d'Esports
- 7.- Gestrònica
- 8.- Antònoms 31
- 9.- Restaurant Mas Roura
- 10.- Taverna Can Pep
- 11.- Escarbats
- 12.- Excavacions Puig.

Zalleres Bernis S.A.

LLAGOSTERA

Sí, a la vaga general

A aquestes altures, reflexionar sobre la vaga del 14 de desembre passat pot ser totalment gratuït, però no en puc resistir la temptació. Polítics, sindicalistes, columnistes de prestigi i els personatges més diversos, ja hi han dit la seva. Ara, ja quasi tot depèn dels resultats de les negociacions dels sindicats amb govern i empresaris.

He de puntualitzar que vaig dir sí a la vaga. I en el meu lloc de treball va haver-hi una majoria absoluta a l'hora de solidaritzar-se amb la vaga, encara que al final vam acabar fent un producte/diari atípic, que en certa manera trencava aquesta voluntat. Amb tot, va ser una decisió de la majoria, optar per aquesta fórmula, i en comptes de fer una aturada passiva, vam fer una vaga a la japonesa.

Vaig recolzar el sí per tres qüestions: No estic d'acord amb la política econòmica d'un govern socialdemòcrata que propugna tesis econòmiques pròpies d'un govern conservador. Comparteix la majoria dels punts reivindicats pels sindicats. I, finalment, com tants d'altres, estic un xic fart de la "xuleria" i prepotència que demostren alguns membres del Gabinet i alts dirigents socialistes.

S'ha dit que molta gent va parar per por als piquets. En canvi, no s'ha comentat tant que molta gent va anar a treballar per por a les represàlies de les empreses; ni que en molts centres de treball, ni tan sols va haver-hi una assemblea informativa per debatre la conveniència o no de fer vaga.

És de domini públic que els sindicats tenen pocs afiliats, la qual cosa és més accentuat si ho comparem amb altres països europeus. Per això, la sorpresa del 14-D va ser més gran si ens atenem al fet que s'hi va sumar molta gent que no ha estat mai sindicada, ni probablement, com és el meu cas, tampoc pensem estar-hi en un futur.

Les militàncies sempre m'han fet por i respecte. Penso que —com els nacionalismes mal entesos— porten a postures dogmàtiques i contradictòries que a vegades són difícils d'assumir. A molts socialistes de carnet els ha costat molt seguir les consignes del partit pel 14-D, com també els va costar haver de dir sí a l'Otan. Però

aquestes contradiccions també hi són en els convergents, els aliancistes, els comunistes, o qualsevol persona que vulgui defensar una ideologia a ultrança.

La vaga general ha demostrat que el poble de l'Estat espanyol no està tan adormit com es pensaven els polítics —en general— des de la seva talaia de poder. A vegades, hom es pregunta què fan els onze diputats convergents gironins al Parlament de Catalunya. En certa manera, passa el mateix que amb els socialistes en el Congrés de Madrid. El rodet del poder és implacable, i en molts casos, la funció d'aquests diputats es limita a dir sí, quan la proposta és del seu grup, i no, quan la iniciativa ve del partit contrari.

Els socialistes van tenir deu milions de vots el 86. I segur que si ara es tornessin a convocar eleccions els mantindrien o, fins i tot, els incrementarien. La dreta espanyola està super-desorganitzada, i ara per ara no es descobreix cap líder capaç d'aglutinar en una sola opció tots els partits que pul.lulen a la dreta del PSOE. En una ocasió servida en safata de plata, el CDS d'Adolfo Suárez, ha demostrat que no està preparat, ni de bon tros, per governar, ni per capitalitzar una opció política amb visió de futur. En Suárez no ha estat ni carn ni peix en aquesta vaga. En canvi, Jordi Pujol i el seu partit han mantingut una postura més coherent, donant suport al Govern central, cosa curiosa, però totalment lògica si ens atenem a la política econòmica i social del PSOE.

En un altre ordre de coses, m'ha sorprès la ridícula postura d'una part de la població que ha volgut veure connotacions d'aquesta vaga amb la de l'any 1934, abans de la Guerra Civil. L'acaparament d'aliments i vídeos —com un toc de modernitat—, han estat els detalls més significatius, però aquesta por soterrada que tenien determinades persones, fa creure que amb deu anys de democràcia i a tretze de la mort del dictador, encara hi ha qui no se n'ha assabentat que vivim en un estat europeu, amb tots els avantatges i inconvenients que això comporta.

Per exemple, em preocupa l'eufòria urbanística que tornem a viure. Sembla

que ningú se'n recorda dels anys setanta. No solament es construeix molt i de presa, sinó que es torna a fer irracionalment, sobretot a la costa. Aquí sí que no hem avençat i l'especulació és, altra vegada, l'eix de moltes inversions, i això té molt a veure amb la política econòmica. He sentit a dir, que hi ha paleta que guanya unes trenta mil pessetes al dia. Cal preguntar-se en quines condicions. Molts empresaris de la construcció van quedar enganxats fa uns anys per la crisi. Ara es tornen a disparar els preus com si el món s'hagués d'acabar amb quatre dies, i aquí els Governos també tindrien alguna cosa a dir-hi.

La política del govern central afavoreix clarament l'empresariat. Però també és cert, que per recollir abans s'ha de sembrar, i que si no hi ha una indústria potent, el país difícilment sortirà de la crisi. Però em temo que el "Plan de Empleo Juvenil" no aportarà solucions a l'atur. Com recordava el dia mateix de la vaga un home de gran experiència, els problemes de l'atur vénen derivats de la tecnologia. Recuperar la figura de l'aprenent és decisió fonamental de les pròpies empreses. Les escoles de Formació Professional han demostrat que no donen prou resultats, perquè al costat de la teoria sempre hi ha d'anar la pràctica. Llogar joves amb contractes de tres o sis mesos, i després poder-los tirar al carrer tranquil·lament no és cap solució. I que el Govern subvencioni això, em sembla una pràctica equivocada i perillosa.

(Aquest escrit és del 21 de desembre passat. Ara, el trencament de les negociacions entre sindicats i govern és una demostració més del distanciament que hi ha entre el poder polític i el poder popular).

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-llosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

AGENTE

SEAT

Audi

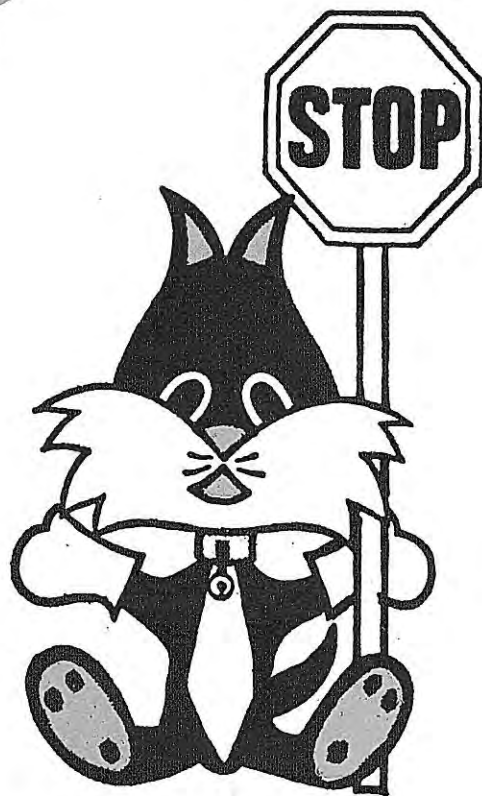
VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

RIEGOS POR ASPERSIÓN. Jardineria, Goteo.
BOMBAS CENTRIFUGAS. Sumergibles, Verticales.
ENROLLADORES

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP !!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32

Telèfon 83.12.50

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !